L'illa dels llibres

Actualitat literària

NÚMERO 30

foto Jordi Milian

ESPECIAL

HAN KANG

PREMI NOBEL LITERATURA

MARIA ESCALAS «VAIG ESCRIURE PERQUÈ ELS MEUS AVIS NO MORISSIN MAI»

25 ANYS DE L'OMBRA DEL VENT DE CARLOS RUÍZ ZAFÓN

SIRI HUSTVEDT CONVERTEIX EL DOL EN LITERATURA A HISTÒRIES DE FANTASMES

HOMENATGE A JOSEP VALLVERDÚ

Inici votacions al 16è Premi L'Illa dels Llibres

L'ILLA DELS LLIBRES

CONTINGUTS

ISABEL ALLENDE I LA CREACIÓ LITERÀRIA

ENTREVISTA A MARIA ESCALAS

NOTA DE L'EDITOR

L'estiu és un bon moment per aturar-se, desconnectar del ritme accelerat del dia a dia i tornar a trobar temps per llegir.

Aquest número de L'Illa dels Llibres neix amb aquest esperit: el de compartir històries, descobrir nous autors i reivindicar la literatura com un espai de reflexió, emoció i diàleg.

La portada està dedicada a Han Kang, Premi Nobel de Literatura, una autora que ens recorda que els llibres poden ajudar-nos a entendre millor el món i també a entendre'ns a nosaltres mateixos. La seva visita a Barcelona, coincidint amb Sant Jordi, ens deixa reflexions que van molt més enllà de la literatura i ens conviden a mirar el futur amb esperança.

Aquest número també és un homenatge a la memòria literària. Recordem Josep Vallverdú, una figura imprescindible de les lletres catalanes que ens deixa un llegat immens, i celebrem els 25 anys de L'ombra del vent, una novel·la que continua captivant lectors d'arreu del món.

També conversem amb Maria Escalas, ens acostem a la nova obra de Siri Hustvedt i repassem algunes de les notícies que marcaran els pròxims mesos del panorama editorial.

Però si hi ha una cosa que defineix L'Illa dels Llibres des dels seus inicis és la confiança en els lectors. Per això ja hem obert les votacions del 16è Premi L'Illa dels Llibres, un reconeixement en què sou vosaltres qui decidiu quina ha estat l'obra més destacada de l'any. És una manera de continuar donant protagonisme a qui manté viva la literatura cada vegada que obre un llibre.
Gràcies per continuar acompanyant-nos en aquesta aventura que ja suma vint anys compartint l'actualitat literària.

JORDI MILIAN
Director de L'Illa dels Llibres

04 La literatura i les reflexions de HAN KANG

08 Mor Josep Vallverdú, el pare de Rovelló i una de les grans veus de la literatura infantil i juvenil catalana, als 103 anys

15 25 anys de L'ombra del vent de Carlos Ruíz Zafón

16 La Setmana del Llibre en Català reunirà 282 segells editorials i més de 300 activitats en una edició que reforça la promoció de la literatura en català

27 Avançaments editorials

28 Mag Stigman reivindica la màgia com a eina educativa, emocional i terapèutica al llibre Màgia per a cada dia

L'Illa dels Llibres

WWW.ILLADELSLLIBRES.COM INFO@ILLADELSLLIBRES.COM

DIRECCIÓ I TEXTOS JORDI MILIAN

Clica i accedeix als continguts digitals

El 16è Premi L'Illa dels Llibres obre les votacions per escollir la millor obra de l'any

Clica i accedeix als continguts digitals

Els lectors poden votar fins al 3 de setembre entre quinze títols publicats o traduïts al català durant l'últim any. El guardó es lliurarà el 26 de setembre a la Setmana del Llibre en Català.

L'Illa dels Llibres ha posat en marxa la setzena edició del Premi L'Illa dels Llibres, un guardó que dona el protagonisme als lectors, que són els encarregats d'escollir l'obra guanyadora mitjançant votació popular.

Per a aquesta edició, l'equip de L'Illa dels Llibres ha seleccionat quinze obres publicades entre l'agost de 2025 i el juliol de 2026, totes elles escrites originalment o traduïdes al català. Els participants poden votar els cinc llibres que considerin més destacats de la selecció. El termini per participar romandrà obert fins al 3 de setembre de 2026.

Al llarg de les seves setze edicions, el premi s'ha consolidat com un dels reconeixements literaris atorgats directament pels lectors.

El palmarès reuneix alguns dels noms més destacats de la literatura catalana contemporània, com Albert Sánchez Piñol, Care Santos, Regina Rodríguez Sirvent, Jordi Cussà, Sebastià Alzamora, Marta Orriols, Eva Baltasar, Sònia Lleonart Dormuà, Rafel Nadal, Maria Carme Roca, Coia Valls, Mar Bosch, Alejandro Palomas, Jèssica del Moral i Eduard Márquez.

L'acte de lliurament del premi tindrà lloc el 26 de setembre, a les 13 hores, en el marc de La Setmana del Llibre en Català.

L'autor o autora de l'obra més votada rebrà l'escultura El lector, creada per l'artista Roser Oter, que s'ha convertit en el símbol distintiu d'aquest guardó.

Palmarès del Premi L'Illa dels Llibres

- 2025 – Vincles, afectes i grillons, de **Jèssica del Moral**
- 2024 – Nascuda de Venus, de **Sònia Lleonart Dormuà**
- 2023 – Les calces al sol, de **Regina Rodríguez Sirvent**
- 2022 – Ràbia, de **Sebastià Alzamora**
- 2021 – El primer emperador i la reina Lluna, de **Jordi Cussà**
- 2020 – La dona efervescent, de **Mar Bosch**
- 2019 – Aprendre a parlar amb les plantes, de **Marta Orriols**
- 2018 – Permagel, d'**Eva Baltasar**
- 2017 – La senyora Stendhal, de **Rafel Nadal**
- 2016 – A punt d'estrena, de **Maria Carme Roca**
- 2015 – Un fill, d'**Alejandro Palomas**
- 2014 – Desig de xocolata, de **Care Santos**
- 2013 – Victus, d'**Albert Sánchez Piñol**
- 2012 – El mercader, de **Coia Valls**
- 2011 – L'últim dia abans de demà, d'**Eduard Márquez**

Amb aquesta nova convocatòria, L'Illa dels Llibres torna a convidar els lectors a convertir-se en jurat i a reconèixer les obres que han marcat el panorama literari en català durant l'últim any. El premi manté així la seva essència: posar en valor la lectura i donar veu als lectors en l'elecció d'una de les novel·les més destacades de la temporada.

HAN KANG

“Vivim en una època fosca, però la literatura i l’art ens col·loca al costat de la vida”

Premi Nobel de Literatura 2024

©Jordi Milian

L'escriptora sud-coreana Han Kang, Premi Nobel de Literatura 2024 i una de les autores més influents de la narrativa contemporània, va participar en una roda de premsa a Barcelona coincidint amb la diada de Sant Jordi i amb la publicació de la seva nova novel·la, Tinta i sang.

L'autora va oferir una intervenció marcada per la serenitat, la precisió conceptual i una reflexió profunda sobre el paper de la literatura en un món convuls. Lluny de qualsevol celebració triomfalista després de rebre el Nobel, va insistir que el guardó no havia alterat ni la seva manera de viure ni el seu compromís amb l'escriptura.

"Res en mi ha canviat. Continuo vivint la mateixa vida que vivia abans", va assegurar. Segons va explicar, l'única transformació significativa havia estat l'augment de l'exposició pública. "Ara, quan camino pel carrer, la gent em parla o em vol abraçar, i això encara em sorprèn", va admetre. Tot i així, va remarcar que la seva principal preocupació continuava sent la mateixa: acabar la propera novel·la.

Una veu imprescindible de la literatura contemporània

Durant la presentació, editors i responsables editorials van destacar la coherència i la profunditat d'una trajectòria literària que ha explorat de manera persistent qüestions com el cos, la violència, la memòria i el trauma col·lectiu.

Obres com La vegetariana, guardonada amb l'International Booker Prize el 2016, o Actes humans han consolidat Han Kang com una de les veus més singulars del panorama literari internacional. Els seus editors van subratllar que, més enllà del dolor i la fragilitat presents en els seus llibres, la seva obra també havia anat incorporant progressivament una mirada més oberta a l'esperança, l'amor i la supervivència.

"Tinta i sang", una història sobre la voluntat de continuar vivint

La visita a Barcelona va servir també per presentar Tinta i sang, una novel·la que, segons l'editorial, ocupa una posició clau dins l'univers narratiu de l'autora i contribueix a completar el recorregut entre La vegetariana i La classe de grec.

Han Kang va explicar que el llibre havia nascut de la voluntat de construir una història diferent de la seva obra més coneguda. Si a La vegetariana la protagonista intentava viure però acabava avançant cap a la mort, a Tinta i sang havia volgut crear un personatge que lluités activament per sobreviure.

La novel·la segueix una dona que dedica la seva vida a demostrar que la mort d'una amiga molt estimada no va ser un suïcidi. Tot i la presència d'elements de misteri i investigació, l'autora va rebutjar la idea que es tracti d'un thriller convencional.

"Les persones que esperin un thriller típic quedaran sorpreses", va advertir.

Per a Han Kang, el centre de la novel·la no era la intriga sinó l'amor. Segons va explicar, la història estava travessada per tensions constants entre la vida i la mort, la pèrdua i la resistència. Una idea que va resumir amb una reflexió clara: "Malgrat els patiments i els xocs que experimentem, val la pena viure. Cal viure i cal sobreviure".

Fascinada per Sant Jordi

La seva estada a Barcelona va coincidir amb la celebració de Sant Jordi, una experiència que va afirmar que esperava amb molta il·lusió.

L'autora va explicar que li havien advertit que la ciutat es transformava completament durant aquesta jornada i es va mostrar especialment impressionada per la idea d'una celebració col·lectiva dedicada als llibres.

"Per a mi, la lectura ocupa una part molt important de la vida. Saber que una ciutat sencera es dedica als llibres, als lectors i als llibreters és una cosa molt especial", va afirmar.

L'interès de Han Kang per aquest món té també un component personal. Abans de dedicar-se plenament a l'escriptura, va treballar durant anys com a llibretera a Seül. Durant la trobada amb els mitjans, va recordar amb afecte aquella etapa i va confessar que encara avui gaudeix visitant llibreries per descobrir nous títols i observar els interessos dels lectors.

El cos, els somnis i l'escriptura

Preguntada pel seu procés creatiu, Han Kang va descriure una metodologia basada en la intuïció, la reflexió i l'experiència física de les emocions.

L'autora va explicar que acostuma a anotar els seus somnis perquè sovint hi troba preguntes o intuïcions que després poden alimentar la seva obra literària.

"Sento que hi ha alguna cosa dins meu que em vol dir alguna cosa", va comentar.

També va destacar la importància del cos en la seva manera d'escriure. Segons va explicar, intenta experimentar físicament les emocions dels personatges per poder-les traslladar al text amb la màxima autenticitat.

"Quan descric una emoció, intento sentir-la amb la meva pròpia pell", va afirmar.

Literatura contra la indiferència

Un dels moments més significatius de la roda de premsa va arribar quan se li va preguntar per la situació global actual.

Han Kang va reconèixer que el món travessa "una època fosca", però va rebutjar qualsevol lectura completament pessimista de la realitat. Segons va assenyalar, allò que continua sorprenent-la és la capacitat de les persones per cuidar-se mútuament fins i tot en els contextos més difícils.

En aquest sentit, va reivindicar el paper de la literatura i de l'art com a eines per ampliar la sensibilitat i fomentar l'empatia.

"A través de l'art i la literatura ens tornem més sensibles i això ens permet situar-nos al costat de la vida i no de la mort", va afirmar.

L'escriptora va advertir també sobre el risc de la indiferència davant el sofriment dels altres i va defensar la necessitat de mantenir una mirada oberta cap als conflictes i les injustícies que tenen lloc arreu del món.

Nous projectes en marxa

Durant la trobada amb els mitjans, Han Kang va confirmar que ja treballava en una nova novel·la, que va definir com la més personal de la seva carrera.

Sense revelar-ne detalls, va explicar que el projecte abordaria qüestions relacionades amb la seva família i que li agradaria incorporar-hi una mirada més esperançadora.

"Sempre em pregunto si seré capaç d'acabar el llibre", va confessar.

Malgrat els reconeixements internacionals i l'enorme projecció de la seva obra, la visita a Barcelona va evidenciar que Han Kang continua afrontant l'escriptura amb la mateixa exigència, humilitat i compromís que han definit tota la seva trajectòria.

La seva presència a la capital catalana, en plena celebració de Sant Jordi, va reforçar la connexió entre una autora de referència mundial i uns lectors que continuen descobrint una obra que interroga el dolor, la fragilitat humana i la possibilitat de l'esperança.

"No hem de permetre que les dificultats ens arrosseguin al fons", va concloure. Una reflexió que resumeix, probablement millor que cap altra, el sentit profund d'una literatura que continua buscant formes de resistència davant l'adversitat.

© Jordi Milian

Han Kang, la premi Nobel de Literatura que sent fascinació per Sant Jordi i Mercè Rodoreda

Clica i accedeix als continguts digitals

La visita de Han Kang a Barcelona ha estat marcada per dues descobertes que, en aparença, pertanyen a àmbits diferents, però que per a l'autora convergeixen en un mateix espai: la celebració de Sant Jordi i l'obra de Mercè Rodoreda.

En la roda de premsa prèvia a la diada, Han Kang ha expressat una expectació gairebé emocionada davant el que li han descrit com una transformació total de la ciutat. "**Estic molt emocionada per la festa de Sant Jordi"**, ha afirmat. Segons ha explicat, li han dit que els carrers canvien completament, que s'omplen de llibres i lectors, i que la ciutat es converteix en un gran espai literari.

"**Per mi la lectura ocupa una part molt important de la meva vida**", ha dit. I ha afegit que **la idea «d'una ciutat sencera dedicada a la lectura" li resulta especialment atractiva.** La imatge de caminar entre llibres, en un entorn col·lectiu i festiu, és per a ella una experiència que espera amb curiositat i entusiasme.

Aquest interès no és casual. Han Kang ha estat llibretera durant anys a Seül, i aquesta experiència continua definint la seva relació amb els llibres. La dimensió compartida de la lectura —lectors, llibreters i autors en un mateix espai— connecta amb una manera d'entendre la literatura no només com a creació individual, sinó com a experiència col·lectiva.

L'entrada a l'univers de Mercè Rodoreda

En paral·lel a aquesta descoberta de Sant Jordi, la seva estada a Barcelona li ha permès un primer contacte amb la literatura catalana, i especialment amb Mercè Rodoreda.

Han Kang ha explicat que ha visitat recentment una exposició dedicada a l'autora i que ha començat a interessar-se per la seva obra. "Ahir vaig entrar per primera vegada al seu univers", ha dit. Segons ha detallat, aquesta aproximació li ha permès no només conèixer la figura de Rodoreda, sinó també aproximar-se a la història de Catalunya. "Em va interessar especialment conèixer una mica més el context històric", ha assenyalat.

L'autora sud-coreana ha reconegut que encara no ha llegit extensament Rodoreda, però ha expressat la voluntat de fer-ho aviat. Els llibres que ha rebut durant la seva visita, ha explicat, els haurà de llegir en anglès, ja que no estan traduïts al coreà.

Una connexió inesperada

Més enllà de la descoberta inicial, Han Kang ha assenyalat un element que li ha cridat especialment l'atenció: una possible connexió temàtica entre l'obra de Rodoreda i la seva pròpia.

Ha mencionat que en una de les novel·les de l'autora catalana hi apareix una figura que vol convertir-se en planta, un detall que li ha recordat inevitablement La vegetariana.

"Vaig veure aquesta similitud i em van venir encara més ganes de llegir-la", ha explicat.

La coincidència no és menor. Tant Rodoreda com Han Kang han explorat, des de contextos molt diferents, formes de transformació del cos i de la identitat, així com la relació entre individu i violència. Aquesta possible línia de connexió, tot i que encara intuïtiva, obre un espai d'interès per a futurs diàlegs literaris.

Mor Josep Vallverdú, el pare de Rovelló i una de les grans veus de la literatura infantil i juvenil catalana, als 103 anys

Clica i accedeix als continguts digitals

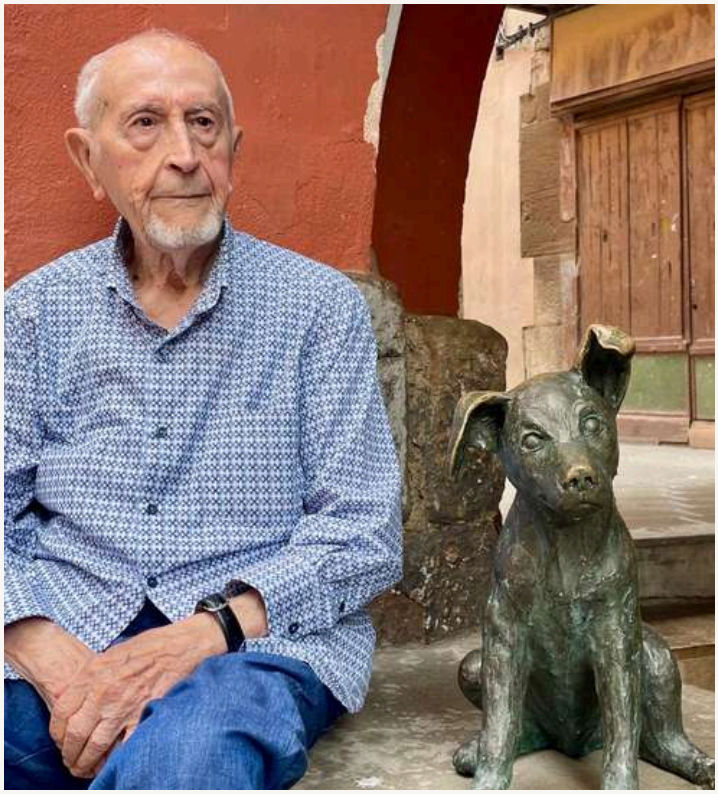

L'escriptor lleidatà deixa un llegat de més de 300 obres entre originals i traduccions i el record inesborrable de Rovelló, el gos més estimat de la literatura infantil catalana.

La literatura catalana està de dol. L'escriptor Josep Vallverdú ha mort als 103 anys, posant punt final a una de les trajectòries més prolífiques i influents de les lletres catalanes. Narrador, poeta, dramaturg, lingüista, traductor i assagista, Vallverdú deixa un llegat de més de 300 obres entre llibres originals i traduccions, però serà recordat especialment per haver creat Rovelló, el gos que ha acompanyat diverses generacions de lectors i que s'ha convertit en un dels personatges més emblemàtics de la literatura infantil catalana.

Nascut a Lleida el 9 de juliol de 1923, Josep Vallverdú és considerat un dels grans autors catalans de la segona meitat del segle XX. La seva producció literària és extraordinària: prop de 70 llibres de literatura infantil i juvenil, una setantena més de narrativa, memòries, dietaris, assaig i poesia, i unes 70 traduccions, principalment de l'anglès.

La seva obra més coneguda, Rovelló, publicada per primera vegada el 1969 i distingida amb el Premi Folch i Torres, es va convertir ràpidament en un clàssic de la literatura infantil en català. Amb més de 75.000 exemplars venuts i gairebé una trentena d'edicions a la col·lecció Grumets de La Galera, el llibre ha captivat generacions de lectors i ha contribuït decisivament a consolidar la literatura infantil en llengua catalana.

Fins als darrers anys de la seva vida, Vallverdú va mantenir intacta la passió per escriure. Recentment havia sorprès els seus lectors amb El retorn de Rovelló, una continuació inesperada del seu personatge més universal. La novel·la parteix d'un fet insòlit: una veïna assegura que un gos ha trucat a la seva porta... i li ha parlat. A partir d'aquest misteri, l'alcaldessa del poble inicia una investigació que es transforma en una aventura plena de referències a personatges i escenaris d'altres obres de l'autor. Més que una nova història del mític gosset, el llibre és un homenatge a tota una trajectòria literària i una celebració de la memòria, la imaginació i la força de la ficció.

Un reconeixement en vida

L'any 2023, coincidint amb el seu centenari, Josep Vallverdú va rebre la **Medalla Centenària de la Generalitat de Catalunya**, un homenatge institucional a tota una vida dedicada a la literatura i a la cultura del país.

Durant aquell acte, l'escriptor va recordar amb emoció els seus inicis. Va explicar que va començar la seva carrera traduint novel·les d'aventures de l'anglès al castellà per a l'editorial Seix Barral. Aquelles lectures el van animar a escriure les seves pròpies històries, que va presentar a concursos literaris com el Joaquim Ruyra i el Folch i Torres. Després d'aconseguir aquest darrer guardó, va adonar-se que podia tenir un futur com a escriptor. «Llavors vaig pensar que potser sí que en sabia una mica, d'això», recordava amb el seu característic sentit de l'humor.

També confessava que inicialment «no pensava dedicar-me a la literatura infantil i juvenil». De fet, sempre va reivindicar que la seva producció anava molt més enllà d'aquest gènere. «Molta gent es pensa que només soc un autor de literatura infantil i juvenil», afirmava.

Tot i que aquesta va ser la seva dedicació principal fins als anys vuitanta, Vallverdú va desenvolupar una carrera molt diversa. Va traduir prop d'una vuitantena d'obres de l'anglès, als anys noranta va destacar amb llibres de memòries i dietaris personals, i en l'última etapa de la seva vida es va dedicar especialment a la poesia, amb obres com De signe cranc, Argila, Ronda de boires, A ull nu i els dos volums del Bestiolari. Ell mateix explicava aquesta evolució amb una reflexió que resumeix la seva manera d'entendre la vida i l'escriptura: «Amb l'edat acumules memòria, experiència i una certa perspectiva davant la vida i la mort.»

Una figura imprescindible de la cultura catalana

La seva aportació a les lletres catalanes va ser àmpliament reconeguda amb nombroses distincions, entre les quals destaquen el **Premi d'Honor de les Lletres Catalanes**, el Premi Ramon Fuster a la tasca pedagògica, la Medalla d'Or de la Universitat de Lleida, el Memorial Joan XXIII, el Premi Jaume Fuster de l'Associació d'Escriptors en Llengua Catalana i la seva condició de finalista del prestigiós Premi Andersen.

La mort de Josep Vallverdú deixa orfe la literatura catalana d'un dels seus grans referents.

La Generalitat dedicarà el 2027 al centenari de Josep Maria Espinàs

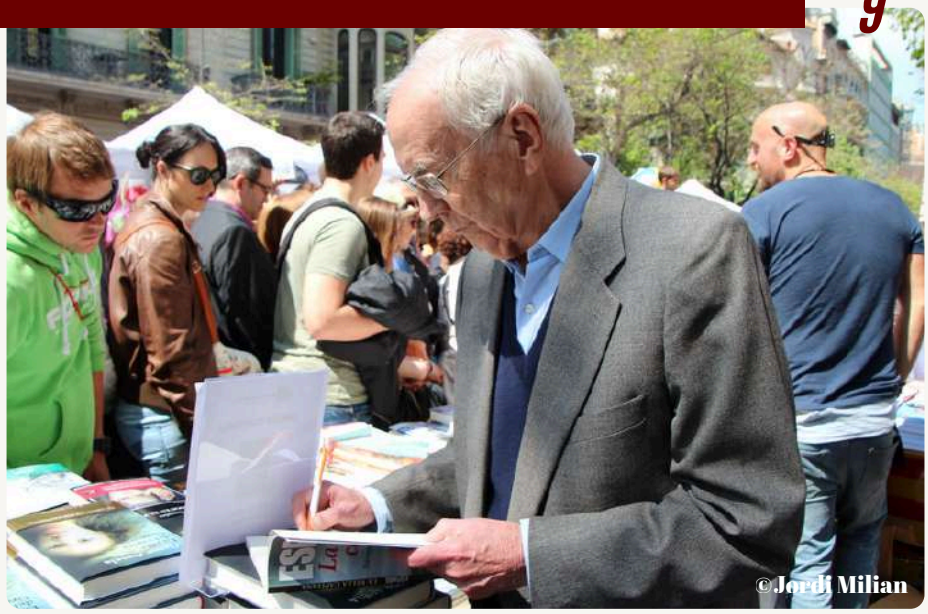

Clica i accedeix als continguts digitals

El Govern de la Generalitat ha inclòs el centenari del naixement de Josep Maria Espinàs entre les commemoracions oficials de l'any 2027. La decisió reconeix la trajectòria d'un dels escriptors més estimats i influents de la literatura catalana contemporània, autor d'una obra extensa que abraça la narrativa, el periodisme, la literatura de viatges i la divulgació cultural.

Nascut a Barcelona el 1927, Espinàs va abandonar ben aviat l'advocacia per dedicar-se plenament a l'escriptura. Es va donar a conèixer amb Com ganivets o flames, Premi Joanot Martorell, i va construir una trajectòria marcada per una prosa clara, precisa i profundament humanista. Novel·les com Combat de nit, Dotze bumerangs, El gandul o Tots som iguals van consolidar una veu literària pròpia que, amb el pas dels anys, es convertiria en una de les més reconegudes del panorama català.
Entre la seva extensa producció destaquen també El teu nom és Olga, traduïda a vuit llengües i considerada una de les seves obres més emblemàtiques, El nen de la plaça Ballot i Inventari de jubilacions. També formen part de la seva bibliografia títols com Temps afegit, Relacions particulars, El meu ofici, I la festa segueix i A ritme del temps. La seva faceta periodística va quedar recollida en volums com Entre els lectors i jo i Una vida articulada, una selecció dels articles que va publicar diàriament durant més de trenta-cinc anys als diaris Avui i El Periódico, convertint-se en una de les signatures més constants i respectades del periodisme català.

Un dels vessants més singulars de la seva obra són els llibres de viatges, especialment la sèrie A peu, en què va recórrer nombroses comarques dels Països Catalans observant-ne el paisatge, la història i la gent amb una mirada atenta i propera. Aquests volums van contribuir a descobrir el país a diverses generacions de lectors i constitueixen una aportació única a la literatura de viatges en català.

La influència d'Espinàs va anar molt més enllà dels llibres. Va ser cofundador d'Els Setze Jutges, impulsor de la Nova Cançó, va participar en la creació de l'editorial La Campana i és coautor, amb Jaume Picas, de la lletra del Cant del Barça, una peça convertida en un dels himnes més populars del país.

Al llarg de la seva trajectòria va rebre alguns dels màxims reconeixements de les lletres catalanes, com la Creu de Sant Jordi, el Premi d'Honor de les Lletres Catalanes i la Medalla d'Or de la Generalitat, distincions que van reconèixer una obra que va contribuir decisivament a la difusió de la llengua i la cultura catalanes.

La commemoració del seu centenari formarà part del programa oficial de la Generalitat per al 2027, que inclou una vintena d'efemèrides dedicades a personalitats i esdeveniments destacats de la història de Catalunya.

Bromera reivindica Isabel-Clara Simó com a patrimoni literari davant la confrontació política

L'editorial considera que posar en dubte els mèrits de l'escriptora o relativitzar el seu llegat significa menystenir una de les veus més rellevants de la cultura valenciana

L'editorial Bromera ha fet públic un posicionament en defensa de l'escriptora **Isabel-Clara Simó**, a qui considera una figura imprescindible de la literatura contemporània i un dels grans referents culturals del País Valencià. **L'editorial reclama que el seu llegat quedi al marge de la confrontació política i demana a les institucions públiques que preservin el patrimoni literari com un bé col·lectiu.**
En un comunicat, Bromera expressa el seu «**ferm compromís amb la defensa del patrimoni literari, educatiu i cultural del poble valencià**» i subratlla que Isabel-Clara Simó és una autora fonamental tant per la seva trajectòria literària com per la seva tasca com a professora i divulgadora. **Segons l'editorial, la seva obra ha contribuït durant** dècades a fomentar la lectura, el pensament crític i el coneixement de la llengua entre diverses generacions de lectors.

L'editorial considera que posar en dubte els mèrits de l'escriptora o relativitzar el seu llegat significa menystenir una de les veus més rellevants de la cultura valenciana. Recorda, a més, que les seves obres han estat presents durant anys als centres educatius i han rebut el reconeixement de nombroses institucions culturals.

Bromera també defensa el paper dels centres educatius i de les biblioteques com a espais de transmissió de coneixement, memòria i valors. En aquest sentit, assenyala que els noms que identifiquen aquests equipaments van més enllà d'una simple denominació administrativa, ja que serveixen per reconèixer persones que han contribuït de manera decisiva al desenvolupament cultural i educatiu de la societat. Aquesta reflexió coincideix amb el manifest impulsat recentment per diversos escriptors i escriptores valencians en defensa dels referents culturals.
En el tram final del comunicat, l'editorial fa una crida perquè els autors i autores de la literatura valenciana deixin de ser utilitzats com a element de confrontació política. **«El patrimoni literari no pot ser objecte de retallades, fragmentacions ni disputes interessades»,** afirma Bromera, que reivindica la lectura, l'educació, la cultura i el respecte com a eines de cohesió social.
L'editorial conclou que defensar Isabel-Clara Simó és també defensar una part essencial de la memòria cultural col·lectiva i el llegat de totes aquelles persones que han contribuït a fer créixer el país a través de la literatura i la cultura.

L'ILLA DELS LLIBRES

20 anys compartint l'actualitat literària 2006-2026

Email: info@illadelsllibres.com

WWW.ILLADELSLLIBRES.COM

Siri Hustvedt converteix el dol en literatura a Històries de fantasmes

Clica i accedeix als continguts digitals

La novel·lista i assagista nord-americana afronta la pèrdua de Paul Auster amb un llibre íntim que reflexiona sobre l'amor, la memòria, la mort i les presències que deixen els qui marxen.

«Sóc viva. El meu marit, Paul Auster, és mort». A partir d'aquesta frase, Hustvedt inicia un viatge literari que no busca tant explicar la mort d'Auster com entendre què significa continuar existint després d'ella. El centre del relat de «Històries de fantasmes» (Edicions 62 /Seix Barral), no és només l'home que ha desaparegut, sinó la dona que ha de reconstruir-se després d'haver perdut una part fonamental de si mateixa.

L'autora descriu la sensació que el món ha quedat desordenat: la casa és la mateixa, el llit és el mateix, els objectes continuen ocupant el seu lloc habitual, però res no és igual. La quotidianitat adquireix una estranya dimensió fantasmagòrica. El cos continua reproduint hàbits construïts durant dècades, però la persona amb qui compartia aquells rituals ja no hi és.

Hustvedt reconstrueix la història compartida amb Auster des de la seva primera trobada el febrer de 1981, a la sortida d'un recital de poesia a Nova York. Aquell instant, que l'autora descriu com una mena d'impacte físic, va marcar l'inici d'una relació que duraria més de quatre dècades.

Per a Siri Hustvedt, escriure Històries de fantasmes no va ser una decisió literària, sinó una necessitat vital. L'autora explica que va començar el llibre només dues setmanes després de la mort del seu marit, l'escriptor Paul Auster, desaparegut el 30 d'abril de 2024. «Sabia immediatament que havia d'escriure, i l'única cosa sobre la qual podia escriure era sobre ell, sobre nosaltres i sobre el que havíem passat durant la seva malaltia», recorda.

El resultat és una obra situada a mig camí entre la memòria personal, el dietari del dol i la reflexió filosòfica. Hustvedt construeix un relat que no només parla de la pèrdua, sinó també de la persistència dels vincles. Per donar forma a aquesta experiència, va decidir incorporar cartes, notes i documents que feia dècades que no rellegia. «Volia que el llibre contingués la immediatesa dels temps passats», explica.

Un dels descobriments més significatius durant el procés va ser trobar 35 pàgines d'un projecte inacabat de Paul Auster, basat en cartes que l'escriptor va escriure al seu nét Miles durant els últims mesos de vida. Són textos tendres i emocionants en què l'escriptor intenta transmetre a la següent generació una part del seu llegat humà. L'escriptor havia imaginat una obra de més de cent pàgines, però la malaltia només li va permetre escriure'n una petita part. Hustvedt va decidir integrar aquells textos dins del seu llibre. D'aquesta manera, Històries de fantasmes es converteix també en una conversa literària pòstuma entre dos dels grans noms de les lletres nord-americanes contemporànies. «El lector llegirà la meva veu, però també la seva», afirma.

Escriure l'amor sense distància

L'autora rebutja qualsevol temptació de fredor o distanciament. Després de quaranta-tres anys de vida compartida amb Auster, considera impossible explicar aquella història des de la neutralitat. «No pots escriure sobre una persona que has estimat durant 43 anys i fer-ho d'una manera distant o freda. Simplement no funcionaria», assegura.

Aquesta honestedat travessa tota l'obra. Hustvedt descriu moments de vulnerabilitat extrema, però també episodis que desafien les explicacions convencionals. Un dels més impactants és la sensació de presència que va experimentar el mateix dia del funeral del seu marit.

Mentre descansava sola a la seva habitació, va sentir amb absoluta certesa que Auster pujava les escales, entrava a l'estança i l'observava. No el va veure ni el va sentir físicament, però la convicció era total. «Em va omplir d'alegria», recorda.

Entre la neurociència i el misteri

Lluny d'interpretar aquesta experiència en termes sobrenaturals, Hustvedt la relaciona amb les seves investigacions sobre neurociència i psicologia. Segons la seva interpretació, quan desapareix una persona que forma part de la quotidianitat més íntima, el cos entra en una mena de xoc. Inspirant-se en el filòsof francès Maurice Merleau-Ponty i el concepte del «cos habituat», sosté que el cervell intenta suplir una absència que encara no pot assimilar. «Les persones que fan el dol volen que els morts tornin. Aquestes presències poden ser una manera d'obtenir-ho», reflexiona.

Des de la publicació del llibre, moltes persones li han explicat experiències similars. Algunes són simples sensacions de proximitat; d'altres, autèntiques al·lucinacions. Per a Hustvedt, aquestes vivències formen part del complex territori emocional i neurològic del dol.

Parlar de la mort per entendre la vida

Un dels fils conductors de Històries de fantasmes és la necessitat de recuperar una conversa pública sobre la mort. L'escriptora considera que les societats contemporànies tendeixen a ocultar-la, una actitud que només incrementa la por.

«Sabem que morirem, però cap ésser viu no ha experimentat la seva pròpia mort», afirma. Precisament per això defensa la importància d'imaginar-la i de pensar en la pèrdua dels éssers estimats com una manera d'afrontar una realitat inevitable.

Segons Hustvedt, quan mor una persona propera, una part de nosaltres es resisteix a acceptar-ho. El dol és també el procés d'assumir aquesta absència definitiva.

L'ombra de Paul Auster i quaranta-tres anys d'influència mútua

El llibre és també una reflexió sobre la influència mútua que van exercir Hustvedt i Auster al llarg de les seves trajectòries. L'autora reconeix que, mentre escrivia, sentia encara la veu crítica del seu marit comentant els seus textos.

Una de les qüestions que travessa Històries de fantasmes és la naturalesa de la relació intel·lectual que Siri Hustvedt i Paul Auster van mantenir durant més de quatre dècades. Tots dos van construir trajectòries literàries pròpies i diferenciades, però també van compartir lectures, manuscrits, dubtes creatius i discussions sobre escriptura que van acabar deixant empremta en les seves respectives obres.

Quan li van preguntar què havia après de Paul Auster i què havia après Auster d'ella, Hustvedt va reconèixer que es tracta d'una de les qüestions centrals del llibre. «És una pregunta que intento abordar a Històries de fantasmes i és una molt bona pregunta», va explicar. «Però és difícil de respondre perquè crec que les influències més profundes són inconscients.»

© Jordi Milian

L'escriptora admet que, fins i tot mentre redactava aquest llibre marcat per la mort del seu marit, continuava escoltant la seva veu crítica. «Em vaig adonar que havia internalitzat moltes de les crítiques que em feia. De vegades em deia: «Aquesta frase és massa sinuosa». Amb això volia dir que la frase s'estava descontrolant, que havia perdut estructura. I jo l'ajustava.»

Aquella mirada crítica, exercida durant dècades en la intimitat de la parella, forma part avui del seu procés d'escriptura. Però Hustvedt insisteix que la influència va ser recíproca. «**La nostra feina va canviar. Tots dos ens vam fer més madurs, però també, sens dubte, vam integrar aspectes de l'altre en la nostra obra.**»

L'autora recorda un moment especialment revelador mentre rellegia La nit de l'oracle, una de les novel·les més conegudes d'Auster. En una escena, el matrimoni format per Grace i Sidney manté una discussió que li va resultar sorprenentment familiar. «Grace és molt analítica i intenta desmuntar-ho tot, entendre'n les causes i els mecanismes. Sidney, en canvi, li diu que no cal teoritzar tant. Quan ho vaig rellegir vaig pensar immediatament: «Som nosaltres». Era exactament una conversa que havíem tingut moltes vegades.»

La confessió il·lumina una faceta menys coneguda d'una de les grans parelles literàries nord-americanes. Si Auster representava sovint la intuïció narrativa, l'atzar i els laberints de la identitat, Hustvedt aportava una mirada més filosòfica, psicològica i analítica. Amb els anys, però, aquelles fronteres es van anar difuminant. Històries de fantasmes mostra precisament aquesta fusió. El llibre no és només el relat d'una absència; és també la història d'un diàleg intel·lectual que continua després de la mort.

Del dol íntim a la inquietud política

Tot i que el llibre gira al voltant de la mort, la memòria i l'amor, la conversa amb Hustvedt també va abordar la situació política dels Estats Units. I aquí l'autora va deixar algunes declaracions més contundents.

L'escriptora considera que l'antiintel·lectualisme que travessa la societat nord-americana és un fenomen antic, però creu que ha adquirit una nova dimensió sota el lideratge de Donald Trump. «L'antiintel·lectualisme fa molt de temps que forma part de la cultura americana. Això ve de lluny, molt abans de Trump», va afirmar. Tanmateix, Hustvedt considera que l'actual administració representa una amenaça seriosa per a les institucions democràtiques. «Jo clarament la qualifico de protofeixista», va dir. «Quan dic protofeixista vull dir que encara no és un moviment consolidat perquè hi ha resistència, però és un règim que treballa per instaurar un govern supremacista blanc, nacionalista i patriarcal.»

L'autora també va mostrar-se molt crítica amb la manera com una part de la premsa nord-americana aborda aquest fenomen. «El que em preocupa és que gran part de la premsa tradicional no està tractant això com una emergència. Els paral·lelismes amb el feixisme europeu del segle XX no són idèntics, però són extraordinàriament poderosos.»

Per argumentar la seva posició, Hustvedt va citar l'historiador Robert Paxton i el seu assaig The Anatomy of Fascism, una de les obres de referència sobre el fenomen feixista.

«Paxton parla de la fabricació de greuges, de la identificació d'un grup privilegiat davant d'uns altres, de l'ús de la violència i del menyspreu per les normes democràtiques. Quan llegeixes aquesta definició, encaixa perfectament amb el que està passant.»

La reflexió no és aliena a la seva feina actual. Abans de començar Històries de fantasmes, Hustvedt estava treballant en una novel·la política sobre l'eugenèsia, un projecte que va quedar interromput per la malaltia i la mort de Paul Auster.
Ara hi tornarà, però des d'un altre lloc. «Reprendré aquell llibre, però començaré des del principi perquè ja no sóc la mateixa persona que va escriure aquelles dues-centes pàgines.» I afegeix una observació reveladora: «Els horrors que estem veient avui dia tenen molt a veure amb els temes que hi tractava. Tinc molt material per treballar.»
Així, Històries de fantasmes es converteix també en una frontissa dins de la trajectòria de Siri Hustvedt. És el llibre que acomiada Paul Auster, però també el llibre que marca el pas cap a una nova etapa creativa. Una etapa en què la reflexió sobre la mort conviu amb una preocupació creixent pel futur de la democràcia nord-americana.
La mort de Paul Auster va ser una notícia internacional. Però abans de convertir-se en un titular als diaris de mig món, abans de les necrològiques, dels homenatges i dels missatges de condol, era una realitat íntima que pertanyia només a la seva família. És precisament aquest pas sobtat de l'esfera privada a l'espai públic el que encara avui provoca indignació a Siri Hustvedt.

Durant la conversa, l'autora recorda aquelles hores amb una barreja de tristesa i ràbia. Explica que la notícia de la mort d'Auster va començar a circular per les xarxes socials i pels mitjans quan ella encara no havia tingut temps d'assimilar el que acabava de passar. «Em vaig enfadar moltíssim», reconeix. «Heu de pensar que el Paul encara era a casa. El seu cos encara no havia estat retirat i la notícia ja corria per tot internet.»
No és només una qüestió de protocol ni de privacitat. Per a Hustvedt hi havia una dimensió moral molt més profunda. En aquells primers moments després de la mort, quan la família encara intentava trobar un espai per al dolor, va tenir la sensació que alguna cosa essencial els havia estat arrabassada. «Les úniques dues persones que teníem el dret moral d'anunciar aquella notícia érem jo mateixa i la nostra filla Sophie», afirma.

L'escriptora evita buscar culpables concrets. No assenyala periodistes ni persones determinades. El que li interessa és la reflexió de fons sobre una societat que sembla haver perdut la noció dels temps del dol. La velocitat amb què circula la informació fa que sovint les morts deixin de ser experiències humanes per convertir-se immediatament en contingut públic.
Per això va decidir expressar públicament el seu malestar. No perquè esperés revertir el

© Jordi Milian

que havia passat, sinó perquè confiava que aquella reacció servís almenys per obrir un debat. «L'únic que pretenia era que almenys algú s'ho pensés dues vegades. Perquè això no està bé.»

La seva indignació connecta directament amb un dels fils invisibles que travessen Històries de fantasmes. El llibre parla de la mort, però també del temps que necessita el dol per convertir-se en memòria. D'aquell espai de silenci i desconcert que s'obre quan desapareix una persona estimada. Un espai que les xarxes socials, els mitjans i la cultura de la immediatesa tendeixen cada vegada més a escurçar o a envair.

Per a Hustvedt, la mort de Paul Auster va ser un esdeveniment públic perquè ell era una figura pública. Però abans de ser l'autor de la Trilogia de Nova York, abans de ser un dels escriptors més influents de la seva generació, era el seu marit. I durant unes hores, les últimes hores, ella hauria volgut poder conservar aquella realitat només per a ella mateixa i per a la seva família.

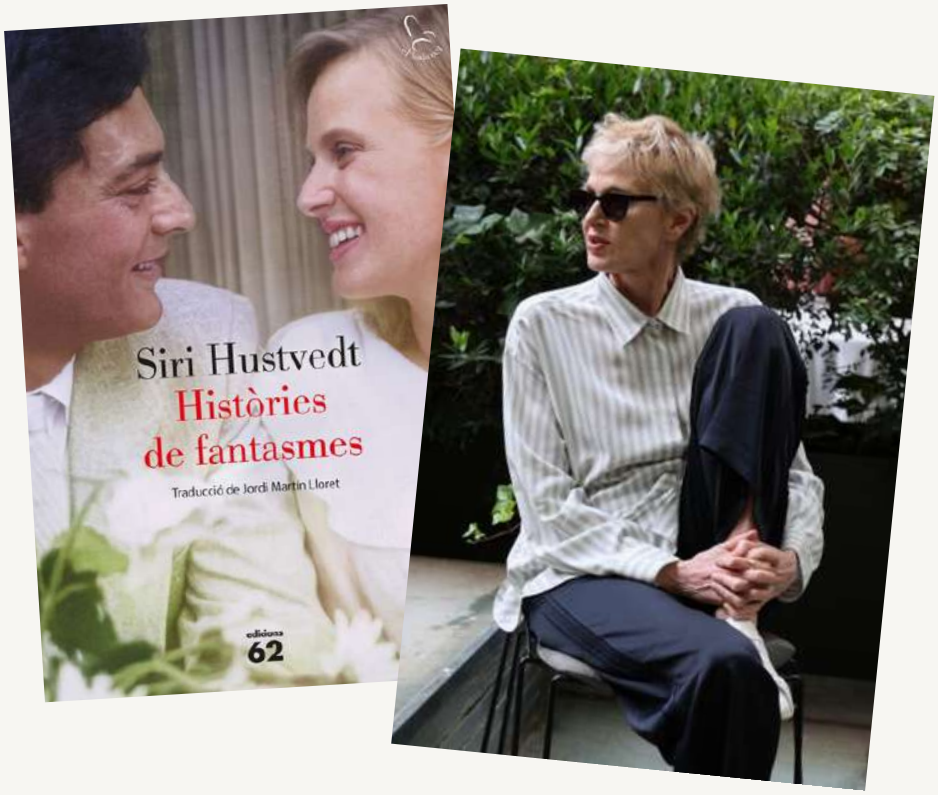

25 anys de L'ombra del vent de Carlos Ruíz Zafón | "L'èxit no em va canviar, només em va permetre seguir escrivint"

Clica i accedeix als continguts digitals

Recuperem declaracions de l'autor analitzant l'èxit de la seva novel·la, coincidint amb el vint-i-cinquè aniversari de la publicació de «L'ombra del vent».

Quan L'ombra del vent començava a guanyar lectors de manera silenciosa però constant, el seu autor, Carlos Ruiz Zafón, ja marcava distàncies amb qualsevol relat grandiloqüent sobre l'èxit. "No m'ha canviat res", afirmava amb rotunditat en una entrevista concedida a Jordi Milian l'any 2003, deixant clar que la repercussió de la novel·la no alterava ni la seva manera de treballar ni la seva concepció de la literatura.

Lluny de presentar-se com un autor revelació, Zafón situava L'ombra del vent dins d'un recorregut previ. "És la meva cinquena novel·la", recordava, després d'una etapa consolidada en la literatura juvenil. L'èxit, en aquest sentit, no era un punt de partida, sinó una continuïtat. "El que et permet és pensar que pots seguir fent el que vols: explicar històries", afegia.

Un fenomen nascut del boca-orella

En un moment en què el mercat editorial depenia cada cop més de grans llançaments i estratègies promocionals, el cas de L'ombra del vent es va construir a contracorrent. Sense campanyes massives, la novel·la va créixer gràcies a la recomanació directa entre lectors.

"Ha anat incrementant cada dia els seus seguidors", explicava l'autor, subratllant el paper clau del boca-orella. Aquesta expansió progressiva va convertir el llibre en un fenomen sostingut, més sòlid que efímer, i va consolidar una comunitat de lectors fidel.

Una publicació fora de norma

El recorregut editorial de la novel·la també trencava esquemes. Finalista del Premi Fernando Lara l'any 2000, L'ombra del vent no tenia assegurada la publicació, ja que aquesta categoria no ho contemplava habitualment. Tanmateix, el jurat va decidir fer una excepció. Zafón ho interpretava amb una barreja de realisme i ironia: "50% sort, 50% treball". Una fórmula que resumeix la seva visió del procés literari, lluny tant del determinisme com de l'atzar absolut.

Aquell "petit cop d'estat", com ell mateix el descrivia, va marcar l'inici d'un recorregut que acabaria tenint una dimensió internacional.

Escriure des de sempre

Més enllà de l'èxit, l'entrevista revela una vocació primerenca. Zafón explicava que ja inventava històries abans de saber escriure, i que de petit havia impulsat una petita editorial amb companys d'escola.

Ell redactava els relats, altres els il·lustraven, i després els venien entre els alumnes. L'experiència, que va ser finalment prohibida per la direcció del centre, evidencia una constant en la seva trajectòria: la necessitat de crear i compartir històries. "Faig això des de sempre", venia a dir, convertint la literatura en una extensió natural de la seva vida.

Contra les etiquetes: "La literatura no té edat"

Un dels posicionaments més clars de Zafón és el rebuig a les classificacions editorials. La distinció entre literatura juvenil i adulta li semblava artificial, fruit de criteris comercials.

"Jo intento escriure la millor història possible", afirmava, sense plantejar-se el perfil del lector. En la seva visió, només existeixen dues categories: la bona literatura i la dolenta.

Aquest plantejament explica l'abast transversal de L'ombra del vent, llegida tant per joves com per adults, i consolidada com una obra intergeneracional.

Una història sobre la lectura i la identitat

Zafón definia la novel·la com un "viatge iniciàtic". A través del protagonista, Daniel Sempere, el lector recorre el descobriment de la lectura, de la imaginació i, en última instància, de la vida.

La recerca de l'autor fictici Julián Carax funciona com una metàfora d'aquest procés. "És la recerca de si mateix, de la vida i de la literatura", explicava. Aquest triple nivell de lectura —emocional, narratiu i simbòlic— és una de les claus que expliquen la capacitat de la novel·la per connectar amb un públic ampli.

L'ambició de recuperar la gran novel·la

Zafón no amagava la seva ambició literària. L'ombra del vent volia ser una síntesi entre la tradició de les grans novel·les del segle XIX i les tècniques narratives del segle XX.

Intriga, romanç, tragèdia i humor es combinen amb recursos propis del llenguatge cinematogràfic i de la narrativa moderna. L'objectiu era clar: intensificar l'experiència del lector. "Volia crear una experiència gairebé tàctil", afirmava, subratllant la voluntat d'immersió total en la història.

Tot i la seva experiència com a guionista a Los Angeles, Zafón es mostrava crític amb el cinema. El definia com un procés industrial en què l'autor perd el control sobre l'obra. Per aquest motiu, separava estrictament aquesta activitat de la seva feina literària. La novel·la, per a ell, era un espai de llibertat creativa que no estava disposat a comprometre.

Barcelona, una presència interior

Un altre element central en les seves declaracions és la relació amb Barcelona. Tot i viure a l'estranger, l'autor insistia que la ciutat formava part d'ell. "La portes al cap allà on vas", explicava. Aquesta vinculació es reflecteix en la novel·la, on Barcelona esdevé un escenari essencial, carregat de memòria i significat.

L'escriptor més llegit després de Cervantes

Carlos Ruiz Zafón s'ha consolidat com l'escriptor espanyol més llegit al món després de Miguel de Cervantes. Les seves obres han estat traduïdes a més de cinquanta idiomes i han rebut nombrosos reconeixements internacionals.

Nascut a Barcelona el 25 de setembre de 1964, va iniciar la seva carrera com a creatiu publicitari abans de traslladar-se als Estats Units i dedicar-se plenament a la literatura el 1992.

Es va donar a conèixer amb El príncep de la boira (1993), premi Edebé, iniciant una trajectòria destacada dins la literatura juvenil amb la trilogia de la Boira. Posteriorment publicaria Marina (1998), considerada una de les seves obres més personals.

Amb L'ombra del vent (2001) iniciava la saga del Cementiri dels Llibres Oblidats, completada amb El joc de l'àngel (2008), El presoner del cel (2011) i El laberint dels esperits (2016). El seu objectiu, segons explicava, era "crear un híbrid de gèneres" que combinés tragèdia, novel·la policíaca i història d'amor.

El Cementiri dels Llibres Oblidats: una metàfora de la memòria

Per Zafón, el Cementiri dels Llibres Oblidats és molt més que un escenari narratiu. "Va començar amb la imatge d'un nen en una catedral gòtica plena de llibres", explicava.

A partir d'aquesta idea, va construir una metàfora sobre la memòria i l'oblit. Un espai que simbolitza la persistència de les històries i el seu paper en la construcció de la identitat. Segons l'autor, es tracta també d'un homenatge a la paraula i al poder dels llibres, capaços de sobreviure al pas del temps.

Les declaracions de Carlos Ruiz Zafón dibuixen un perfil allunyat de l'estereotip de l'autor mediàtic. La seva mirada sobre l'èxit és pragmàtica; la seva concepció de la literatura, exigent però oberta.

L'ombra del vent apareix així no només com un fenomen editorial, sinó com el resultat d'una manera d'entendre l'escriptura: sense concessions, sense etiquetes i amb una confiança absoluta en el poder de les històries.

Vint-i-cinc anys després, aquestes paraules no només expliquen l'origen del llibre, sinó també la seva vigència. Perquè, com suggeria el mateix Zafón, el veritable èxit no és vendre milions d'exemplars, sinó poder continuar explicant històries.

Coincidint amb el vint-i-cinquè aniversari, Planeta i Columna han publicat una edició especial de L'ombra del vent amb cantells tintats.

La Setmana del Llibre en Català reunirà 282 segells editorials i més de 300 activitats en una edició que reforça la promoció de la literatura en català

Clica i accedeix als continguts digitals

La cita literària, que reunirà 282 segells editorials i més de 300 activitats del 18 al 27 de setembre, acollirà també el lliurament del 16è Premi L'Illa dels Llibres, atorgat per votació popular dels lectors.

La Setmana del Llibre en Català ja ho té tot a punt per celebrar la seva 44a edició. Del 18 al 27 de setembre, el Passeig Lluís Companys de Barcelona es convertirà novament en el gran punt de trobada del sector editorial en català amb una programació que combinarà llibres, revistes, activitats culturals, debats, itineraris literaris i propostes per a totes les edats.

Organitzada per Editors.cat, l'Associació d'Editors en Llengua Catalana, La Setmana manté el seu objectiu de fomentar la lectura i donar visibilitat al llibre en català. Enguany ho farà sota el lema «Molt per veure, molt per llegir», una campanya que reivindica l'esdeveniment com molt més que una fira editorial: un espai de descoberta, participació i experiència cultural.

El cartell d'aquesta edició és obra del director creatiu Xavier Munill i del dissenyador Gabi Guiart, i simbolitza la curiositat i les múltiples mirades que desperta la literatura.

Gairebé un centenar de casetes i 282 segells editorials

L'edició de 2026 reunirà 98 casetes i 282 segells editorials procedents de Catalunya, el País Valencià, les Illes Balears, la Catalunya Nord i Andorra, consolidant La Setmana com el principal aparador de la producció editorial en llengua catalana.

A més de les editorials i llibreries, l'esdeveniment tornarà a reunir autors, traductors, il·lustradors i lectors en una cita que cada any esdevé una de les més importants del calendari cultural català.

Nous espais per ampliar l'experiència dels visitants

La Setmana reforça enguany la seva vessant participativa amb tres escenaris dedicats a activitats per a joves i adults, un escenari familiar, espais de tallers i conta-contes, la gran carpa de la Revisteria de l'APPEC, l'espai de lectura Caixa Guissona, el laboratori infantil d'IBBYCAT i la Carpa de la Llengua, impulsada pel Departament de Política Lingüística de la Generalitat.

La principal novetat serà la nova carpa **«Oficis del Llibre»**, un espai divulgatiu dedicat a donar a conèixer les professions que intervenen en la cadena del llibre. En aquesta primera edició, el protagonisme serà per a les biblioteques i els professionals bibliotecaris, amb informació sobre els estudis, les sortides professionals i el funcionament del Sistema de Lectura Pública de Catalunya.

També s'incorpora **La Casa de Creació Digital**, una iniciativa impulsada per l'Ajuntament de Barcelona, Accent Obert, Barcelona Activa, betevé i la CCMA que promou la creació de continguts en català en l'àmbit digital. Durant els deu dies de La Setmana hi haurà activitats amb creadors de continguts literaris, booktubers i un pòdcast en directe coincidint amb la celebració de La Mercè.

Ramon Solsona rebrà el Premi Trajectòria

La presentació de la nova edició també ha servit per anunciar els guardonats dels principals reconeixements de La Setmana. L'escriptor i periodista Ramon Solsona ha estat distingit amb el 30è Premi Trajectòria, un guardó que reconeix anualment una figura rellevant del món de les lletres catalanes per la seva aportació al sector editorial i cultural.

Autor d'una extensa obra narrativa amb títols com Les hores detingudes, L'home de la maleta, Línia blava, Disset pianos o Temps enrere, Solsona també ha desenvolupat una destacada trajectòria com a periodista i guionista de televisió. El jurat n'ha destacat la versatilitat, la qualitat literària, la riquesa lingüística i la capacitat de renovar-se en cada nova obra, definint-lo com «un narrador fabulós i un mestre de la llengua».

El guardó, que es lliurarà el 23 de setembre, és una creació del pintor i escultor Antoni Llena.

Màrius Serra, Premi Difusió 2026

Per la seva banda, l'escriptor, traductor, periodista i enigmista **Màrius Serra** ha estat distingit amb el **6è Premi Difusió**, que reconeix aquelles personalitats que contribueixen de manera destacada a la promoció de la literatura i l'edició en català.

Autor de llibres com Verbàlia, Quiet, Farsa, Plans de futur o La vida normal, Serra s'ha convertit en una de les principals figures de la divulgació lingüística gràcies a la seva intensa activitat literària i a la seva presència habitual als mitjans de comunicació.
Segons el jurat, la seva trajectòria ha estat decisiva per acostar la literatura catalana a públics molt diversos i convertir el joc verbal i la llengua en eines de divulgació cultural accessibles i populars.

El Premi L'Illa dels Llibres tornarà a lliurar-se durant La Setmana
La Setmana del Llibre en Català també serà, un any més, l'escenari del lliurament del 16è Premi L'Illa dels Llibres, un guardó que concedeix anualment el portal literari L'Illa dels Llibres i que s'ha consolidat com un dels reconeixements més destacats atorgats pels El premi, que es decideix mitjançant votació popular a través del portal, reconeix les obres que han despertat un major interès entre els lectors al llarg de l'any.

Més de 300 activitats
La programació completa es farà pública el pròxim 2 de setembre, però els organitzadors ja han avançat que aquesta edició inclourà més de 300 activitats, entre presentacions de llibres, converses amb autors, signatures, itineraris literaris per Barcelona i altres ciutats, espectacles i nombroses activitats familiars.

MARIA ESCALAS

«Vaig escriure perquè els meus avis no morissin mai»

Clica i accedeix als continguts digitals

Foto X. R. Trigo

L'escriptora mallorquina converteix la memòria, els silencis i les històries amagades en el centre d'una obra literària que reivindica les persones que la història ha deixat al marge.

Maria Escalas escriu per recordar. O, més ben dit, per evitar que determinades persones i històries desapareguin.
Novel·lista, músic, divulgadora cultural i lectora incansable, l'autora mallorquina ha construït una trajectòria literària marcada per una constant: la voluntat de rescatar de l'oblit vides que mereixen ser explicades.
A les seves novel·les hi apareixen dones invisibilitzades, secrets familiars, silencis heretats i episodis històrics que rarament ocupen els titulars dels llibres de text.
Escalas s'endinsa en aquests espais buits i els converteix en literatura. Ho fa des de la convicció que les històries personals són sovint la millor porta d'entrada per entendre una societat i una època.
«Vaig escriure perquè els meus fills sabessin la història de la seva família. Vaig escriure perquè els meus avis no morissin mai», explica. Aquesta necessitat de preservar la memòria és també l'origen de la seva vocació literària.
Tot i que avui és una veu consolidada de la narrativa catalana, Escalas no arriba a la literatura des dels circuits habituals. La seva formació és musical. Durant anys desenvolupa la seva carrera professional vinculada a aquest àmbit mentre manté l'escriptura com una activitat íntima i personal. Des de ben petita omple diaris, redacta textos i utilitza les paraules com una forma natural d'expressió.

El blog que obre les portes de la literatura

Tot i que avui és una veu consolidada de la narrativa catalana, Maria Escalas no arriba a la literatura des dels circuits habituals. La seva formació és musical. Durant anys desenvolupa la seva carrera professional vinculada a aquest àmbit mentre manté l'escriptura com una activitat íntima i personal. Des de ben petita omple diaris, redacta textos i utilitza les paraules com una forma natural d'expressió.
El primer gran punt d'inflexió arriba gairebé per casualitat. Un Sant Jordi, el seu marit li regala una rosa, un llibre i una eina que en aquell moment encara és poc coneguda per a ella: un blog.

«El meu home em va regalar una rosa, un llibre i un blog. Jo ni tan sols sabia què era això dels blogs», recorda.
Aquell espai digital, batejat amb el nom d'IDÒ, es converteix en una finestra oberta al món. Per primera vegada, persones que no formen part del seu entorn més proper llegeixen els seus textos i hi reaccionen.
«Va ser la primera vegada que gent que no coneixia de res llegia les coses que jo escrivia. Va ser una experiència fascinant.»
Escalas hi publica reflexions, articles i petites històries que connecten amb un públic cada vegada més ampli. Amb els anys, aquell blog es converteix en un espai de creixement literari i en una escola d'escriptura constant.

L'autora considera que internet ha contribuït a democratitzar l'accés a la cultura i a facilitar que moltes veus puguin trobar lectors sense necessitat de grans intermediaris. En el seu cas, l'impacte és directe. La qualitat dels textos desperta l'interès d'una editorial que li proposa publicar un llibre amb una selecció dels articles.
La proposta arriba en una data que encara recorda perfectament. «Era el dia que feia quaranta anys. Estava a punt de sortir a sopar quan em van trucar per dir-me que volien publicar un llibre amb els textos del blog.»

Aquella publicació representa el seu primer contacte amb el món editorial. Un fet excepcional, segons reconeix la mateixa autora, perquè és l'editorial qui la va a buscar a ella i no a l'inrevés.
Però és la novel·la la que li permet trobar la seva veu definitiva. Poc després comença a escriure una història inspirada en la memòria familiar, sense cap expectativa de publicació.
«La primera novel·la la vaig escriure sense pensar que es publicaria mai. Només volia explicar una història que considerava important.»
Aquella autenticitat inicial continua sent una de les característiques que defineixen la seva obra. Escalas fuig de les modes i dels plantejaments artificials. Les seves històries neixen sovint d'una pregunta, d'una descoberta inesperada o d'un personatge que sembla reclamar una segona oportunitat.

El valor de seguir una vocació

La decisió de dedicar-se professionalment a la literatura arriba després d'anys compatibilitzant l'escriptura amb una feina estable. L'autora reconeix que el canvi no és fàcil, però arriba un moment en què la

.

Foto X. R. Trigo

necessitat de provar-ho esdevé inevitable. «Va arribar un moment en què em vaig adonar que només tenim una vida. I que jo estava comptant els anys que em faltaven per jubilar-me.»

El suport familiar esdevé fonamental en aquell moment. Una conversa amb el seu marit acaba sent determinant per fer el pas. «Jo li deia: quin exemple donarem als nostres fills si deixo una feina fixa? I ell em va respondre: el d'una persona que segueix els seus somnis.»
Aquella decisió acaba obrint la porta a una trajectòria que avui inclou títols com Abans que el teu record torni a cendra, Sara i els silencis, Estimada Mirta, Matilde E. o No va quedar res.

Les dones que la història no explica
Si hi ha una temàtica recurrent en la seva narrativa és la recuperació de dones que han estat esborrades del relat oficial.
L'exemple més evident és Matilde E., novel·la inspirada en la figura de la compositora mallorquina Matilde Escalas. La història arriba a les seves mans gairebé per casualitat, però aviat es converteix en una obsessió literària. «Em parlaven d'una dona extraordinària que havia tingut una vida fascinant i de qui pràcticament ningú no recordava res. Em vaig preguntar com era possible.»
La investigació posterior confirma les seves sospites. Darrere de Matilde Escalas hi ha una creadora brillant que, com tantes altres dones del seu temps, queda relegada a un segon pla. Per a l'escriptora, aquesta invisibilització no és una excepció sinó un patró repetit al llarg de la història. «Quan comences a buscar, apareixen moltes altres dones que també han quedat amagades. És com estirar un fil que no s'acaba mai.»
La literatura es converteix així en una forma de reparació. No es tracta només de reconstruir una biografia, sinó de restituir una absència i retornar protagonisme a qui l'ha perdut.

Històries que emergeixen del passat
La recerca és una part essencial del procés creatiu de Maria Escalas. L'autora gaudeix investigant i sovint defineix aquesta fase com una de les més estimulants de la seva feina. «M'encanta documentar-me. En una altra vida hauria estat historiadora o investigadora.»
Tanmateix, defensa que la documentació no pot convertir-se en una finalitat en si mateixa. «Una novel·la no és un assaig. Tot allò que no és necessari acaba sobrant.»
Aquest equilibri entre rigor i narració es fa especialment visible a No va quedar res, una obra que recupera la història de Llers durant els darrers dies de la Guerra Civil.
El que inicialment sembla una història local acaba revelant una realitat molt més complexa. Personatges atrapats entre ideologies, pobles destruïts i vides marcades per decisions impossibles formen part d'un relat que qüestiona les visions simplistes del passat. «No m'interessen les històries de

©Jordi Milian

blancs i negres. La realitat és molt més complicada que això.»
Aquesta mirada humanista travessa tota la seva producció literària. Els seus personatges no són herois ni villains. Són persones amb contradiccions, dubtes i fragilitats.

Els clubs de lectura: quan la literatura deixa de ser solitària
Malgrat que l'escriptura és una activitat essencialment individual, Maria Escalas considera que els clubs de lectura representen l'altra cara imprescindible de la literatura. Són els espais on els llibres abandonen definitivament el despatx de l'autor i passen a formar part de la vida dels lectors.
L'escriptora els ha viscut des de totes les perspectives possibles: com a lectora, com a dinamitzadora i com a autora convidada. Aquesta experiència li permet observar amb una mirada privilegiada el paper que juguen aquests espais en la promoció de la lectura. «Un club de lectura és molt diferent d'una presentació. En un club tothom ha llegit el llibre i pots parlar absolutament de tot.» Segons explica, és en aquests espais on apareixen les lectures més inesperades. Els participants analitzen personatges, qüestionen decisions narratives i descobreixen detalls que sovint passen desapercebuts. «M'encanta quan algun lector troba alguna cosa que he deixat amagada dins la novel·la. Vol dir que ha llegit amb molta atenció.

Per a Escalas, els clubs de lectura representen també una manera de reivindicar la lectura pausada i reflexiva en una època dominada per la immediatesa. «És un luxe que algú es faci seus els teus personatges. Que et pregunti per què has pres una decisió determinada. Això significa que el llibre continua viu.»
Com a dinamitzadora, defensa que aquests espais han de servir per descobrir nous autors, recuperar clàssics i fomentar el debat. «Quan un llibre agrada a tothom és una mica avorrit. El més interessant és quan genera conversa, discrepàncies i diferents punts de vista.»

Malalletra: quan els escriptors pugen a l'escenari
La vinculació de Maria Escalas amb la música no desapareix amb l'arribada de la literatura. Ben al contrari. Amb els anys, les dues disciplines acaben trobant un punt de connexió en un projecte singular: Malalletra, una banda formada per escriptors, editors i professionals del sector editorial.
El grup neix de manera gairebé espontània i acaba convertint-se en una proposta cultural singular dins el panorama català.
Per a Escalas, l'experiència té un component especialment estimulant perquè la situa fora de la seva zona de confort. «Jo vinc del món de la música clàssica. Toco l'oboè i estic acostumada a treballar amb partitures. De cop em trobo en un grup on moltes coses funcionen d'una manera completament diferent.»
La banda reuneix autors, periodistes, editors i divulgadors culturals que comparteixen la passió per la música i les paraules. Però més enllà de l'activitat artística, Escalas destaca especialment el valor humà del projecte. «Els escriptors tenim maneres de fer i preocupacions molt particulars. Ens entenem molt bé entre nosaltres.»
Una de les coses que més aprecia és la possibilitat de relacionar-se amb altres autors fora del marc estrictament literari.

Ferran Garcia, Marina Garcés, Rita Bullwinkel, Tina Vallès, Ted Hughes i Pieter van den Heuvel, guanyadors dels Premis Llibreter 2026

Clica i accedeix als continguts digitals

Les llibreries catalanes premien Sau, La passió dels estranys, Cop de llum, Cartes imprevistes, El gegant de ferro i El racó de pensar en la XXVII edició dels guardons

L'escriptor osonenc Ferran Garcia ha estat distingit amb el Premi Llibreter 2026 de Literatura Catalana per la novel·la Sau (Males Herbes), en el marc de la XXVII edició dels guardons que concedeix el Gremi de Llibreters de Catalunya. Els premis s'han lliurat aquest dimecres a la sala Paral·lel 62 de Barcelona sota el lema "Combat la distopia. Tria la llibreria", amb l'objectiu de reivindicar la tasca prescriptora dels llibreters i reconèixer obres d'alta qualitat literària més enllà del seu impacte comercial.
El jurat ha definit Sau com una novel·la "hipnòtica i ambiciosa" que converteix "la natura, el folklore i la memòria d'Osona en un territori mític". Amb una escriptura i una gran capacitat per crear bellesa, foscor i emoció, Ferran Garcia construeix una obra que transcendeix la simple recreació d'un espai geogràfic per endinsar-se en les capes més profundes de la memòria col·lectiva. El pantà que dona nom a la novel·la esdevé un símbol carregat de significats, on conflueixen records, llegendes i històries familiars en una atmosfera que oscil·la entre el realisme i la dimensió mítica.
La novel·la s'ha imposat a les altres dues finalistes de la categoria, Animals inexpressius, de Xavier Mas Craviotto, i Virgil, de Quim Español. Precisament, el jurat també ha destacat la qualitat del llibre de Mas Craviotto, un recull de contes d'una gran intensitat literària i una prosa poètica que retrata personatges i escenes d'una profunda humanitat.

Marina Garcés reflexiona sobre l'amistat
En la categoria d'**Assaig, Pensament i Altres Narratives**, el guardó ha recaigut en la filòsofa **Marina Garcés** per La passió dels estranys (Galaxia Gutenberg). L'obra aborda una de les experiències més universals i alhora més difícils de definir: l'amistat. Garcés proposa un viatge intel·lectual a través del temps i de l'espai per explorar les múltiples formes que adopta aquest vincle humà. Combinant pensament filosòfic, relats, referències culturals i experiències personals, l'autora construeix una reflexió profunda sobre una relació essencial per a la convivència però sovint absent de les grans teories socials. El jurat ha definit el llibre com "un mapa amb tot de rutes" per pensar l'amistat i entendre la seva capacitat de resistència, transformació i construcció de comunitat.

Rita Bullwinkel s'imposa en Altres Literatures amb Cop de llum
El Premi Llibreter d'Altres Literatures ha estat per a Cop de llum, de l'escriptora nord-americana Rita Bullwinkel, publicada en català per La Segona Perifèria amb traducció de Ferran Ràfols.
En aquesta primera novel·la, Bullwinkel construeix una història coral ambientada en el món de la boxa femenina amateur. Tot i tractar-se d'una obra relativament breu, el jurat ha destacat la seva capacitat per dotar cadascuna de les protagonistes d'una veu pròpia i una personalitat distintiva. Amb un ritme àgil i una escriptura precisa, la novel·la explora qüestions com la identitat, la vulnerabilitat, la força i la construcció del propi cos.
Els llibreters han subratllat una qualitat poc habitual en una opera prima: la seva eficàcia narrativa. Cop de llum és una obra "eficient i contundent" que evita les explicacions excessives i deixa espai perquè el lector completi els silencis i les interpretacions, convertint la lectura en una experiència activa i estimulant.

Cartes imprevistes, premi a la millor obra infantil i juvenil en català
La categoria de Literatura Infantil i Juvenil en Català ha reconegut Cartes imprevistes, de Tina Vallès, amb il·lustracions de Mercè Galí i publicada per Animallibres.
El llibre destaca per l'originalitat d'una proposta que adopta la forma d'un epistolari entre diferents objectes d'una casa. Amb humor, imaginació i un ús especialment ric de la llengua, Vallès crea una història que funciona a diversos nivells de lectura. Els infants hi trobaran un relat divertit i ple de sorpreses, mentre que els lectors adults podran descobrir-hi un rerefons més profund sobre les relacions, els records i la vida quotidiana.
Les il·lustracions de Mercè Galí completen l'univers narratiu amb sensibilitat i detall, aportant una dimensió visual que reforça i amplia el contingut literari de l'obra.

El retorn d'un clàssic: El gegant de ferro
El Premi Llibreter de Literatura Infantil i Juvenil d'Altres Literatures ha distingit El gegant de ferro, el clàssic de Ted Hughes recuperat per Blackie Books en una edició il·lustrada per Chris Mould i traduïda al català per Marina Espasa.
El jurat ha valorat l'originalitat d'un relat que capgira les expectatives habituals: un gegant que inicialment sembla una amenaça acaba convertint-se en el principal aliat de la humanitat gràcies a l'amistat que estableix amb un nen. La història combina aventura, humor i reflexió, alhora que transmet valors com la solidaritat, la confiança i el respecte per la diferència.
També s'ha destacat la força de les il·lustracions de Chris Mould, que aporten

intensitat i dinamisme a una narració que continua captivant noves generacions més de mig segle després de la seva publicació original.

Un àlbum il·lustrat per pensar les emocions

El Premi Llibreter d'Àlbum Il·lustrat ha estat per a El racó de pensar, de l'autor neerlandès Pieter van den Heuvel, publicat per Litera Libros amb traducció de Maria Rosich.
L'obra convida els lectors més joves a reflexionar sobre les emocions i l'autoconeixement a través d'un diàleg constant entre text i imatge. Amb frases senzilles però plenes de significat i unes il·lustracions que reforcen el seu caràcter introspectiu, el llibre es converteix en una eina per fomentar la sensibilitat emocional i la capacitat de mirar cap endins.
Els llibreters han destacat especialment la manera com l'obra aborda qüestions complexes amb naturalitat, convertint la lectura en una experiència de descoberta personal.

El premi dels llibreters

Els Premis Llibreter arriben enguany a la seva vint-i-setena edició consolidats com un dels reconeixements més respectats del panorama editorial català. Les obres nominades són seleccionades per comitès de lectura formats per professionals del sector i posteriorment votades per les més de cent llibreries agremiades de Catalunya.
Tot i no tenir dotació econòmica, el guardó és considerat un important segell de qualitat per la capacitat de prescripció dels llibreters. En aquesta edició, el president del Gremi de Llibreters de Catalunya, Èric del Arco, ha destacat la varietat i la qualitat de les obres premiades, que reflecteixen la vitalitat de la creació literària contemporània.
Durant la cerimònia també s'ha reconegut la trajectòria de les llibreteres Irene Tortós-Sala, de la Llibreria L'Altell, i Araceli Clares, de la Llibreria Hispano Americana, per més de 35 anys dedicats a l'ofici.

El retorn d'Odisseu: les noves traduccions fan navegar de nou el clàssic d'Homer

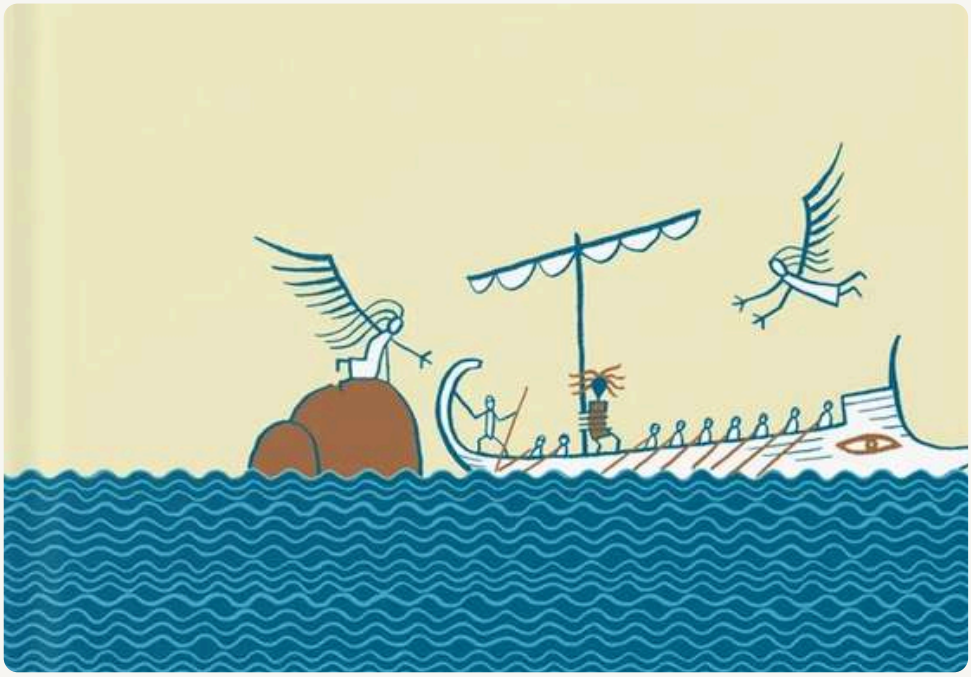

Clica i accedeix als continguts digitals

L'aparició de noves edicions en català i castellà, juntament amb l'expectació per l'adaptació cinematogràfica de Christopher Nolan, impulsen un renovat interès per una de les obres fundacionals de la literatura universal.

Després de gairebé tres mil anys de travessia, L'Odissea continua arribant a bon port. El poema atribuït a Homer viu un dels moments de més vitalitat editorial dels darrers anys gràcies a l'aparició de noves traduccions i adaptacions que busquen acostar el clàssic als lectors contemporanis. El retorn d'Odisseu a Ítaca torna a ser protagonista de les llibreries, en un context marcat també per l'expectació que ha despertat l'adaptació cinematogràfica dirigida per Christopher Nolan.

La gran novetat en català és la traducció de Pau Sabaté, publicada per La Casa dels Clàssics dins la col·lecció Bernat Metge Universal. Després de l'excel·lent acollida de la seva versió de La Ilíada el 2019, l'hel·lenista culmina ara el gran díptic homèric amb una nova traducció directa del grec que manté el poema en vers i aposta per una llengua viva, contemporània i literàriament exigent. El volum es completa amb un pròleg de Roger Aluja i una lectura crítica final de Dolors Miquel.

Dues maneres d'arribar a Homer
Al costat de l'edició filològicament més fidel de Pau Sabaté, aquest any també ha aparegut una proposta molt diferent de Blackie Books, pensada per a un públic ampli. Es tracta d'una versió en prosa basada en l'adaptació anglesa de Samuel Butler, traduïda al català per Xavier Pàmies i enriquida amb més de cinc-centes il·lustracions de Calpurnio.

Lluny de competir amb les traduccions acadèmiques, aquesta edició aposta per una l lectura fluida, gairebé novel·lística, que elimina part de les dificultats pròpies de la poesia homèrica sense alterar l'estructura narrativa del relat. El resultat és una porta d'entrada especialment atractiva per als lectors que s'acosten per primera vegada al gran clàssic grec.

Una tradició de grans traductors
La nova versió de Pau Sabaté se suma a una llarga tradició de traduccions catalanes que han contribuït decisivament a la recepció de l'obra d'Homer. Durant dècades, la traducció de Carles Riba, publicada entre 1919 i 1948, ha estat considerada una de les grans fites de la literatura catalana i continua essent una obra de referència.
Posteriorment, Joan Francesc Mira va oferir una lectura més narrativa i transparent, mantenint l'hexàmetre però acostant el text als lectors actuals. Ara, segons diversos especialistes, la proposta de Sabaté busca un punt d'equilibri entre el rigor poètic de Riba i la llegibilitat de Mira, amb una llengua més natural i oral que preserva alhora la musicalitat del poema.

També en castellà
En castellà, el panorama és diferent. Tot i que aquest any no ha aparegut una nova traducció de referència directa del grec, continuen reeditant-se les versions clàssiques de Francisco Rodríguez Adrados, José Manuel Pabón i Carlos García Gual, considerades les grans referències per als lectors hispanoparlants.
L'interès editorial s'ha orientat sobretot cap a noves adaptacions divulgatives i reedicions, aprofitant l'augment de la demanda que està generant el retorn mediàtic de l'obra.

Un clàssic que mai deixa de parlar-nos
Més enllà de les diferents opcions editorials, totes comparteixen un mateix objectiu: demostrar que L'Odissea continua sent una obra extraordinàriament contemporània. El llarg viatge d'Odisseu, les temptacions de les sirenes, l'engany a Polifem o l'espera pacient de Penèlope continuen parlant de qüestions universals com la identitat, el desig de tornar a casa, la perseverança o la lluita contra l'adversitat.

Tres mil·lennis després de la seva composició, Homer continua demostrant que els grans clàssics, cada generació troba noves maneres de llegir-los. I les traduccions, lluny de ser simples exercicis lingüístics, són les embarcacions que permeten que aquest viatge literari continuï arribant a nous lectors.

El Festival 42 explorarà les pors contemporànies i els futurs incerts en la seva sisena edició

Clica i accedeix als continguts digitals

Naomi Ishiguro, Django Wexler, Agustín Fernández Mallo, Alicia Kopf i Carlos di Urarte encapçalen un programa amb més d'un centenar d'autors del 4 al 8 de novembre a la Fabra i Coats de Barcelona.

El Festival 42 de Gèneres Fantàstics de Barcelona celebrarà la seva sisena edició del 4 al 8 de novembre al recinte de la Fabra i Coats amb una programació que convertirà la por, la incertesa davant el futur i els reptes contemporanis en els principals eixos de reflexió. El certamen reunirà més d'un centenar d'autors i autores de novel·la, assaig i còmic procedents d'arreu del món i oferirà una setantena d'activitats entre xerrades, tallers, ponències, signatures, exposicions i rutes.

L'edició d'enguany estarà comissariada per la periodista cultural especialitzada en gèneres fantàstics Karen Madrid Ribas i l'escriptora Susana Vallejo, fundadora de Phantastica. Entre els noms més destacats del cartell hi figuren Naomi Ishiguro, Django Wexler, Agustín Fernández Mallo, Jaume Oliver Ripoll, Alicia Kopf i Carlos di Urarte.

Un dels grans fils conductors del festival serà l'exploració de les pors més ancestrals. El programa inclourà convencions dedicades a H.P. Lovecraft i a la literatura de fantasmes, així com un homenatge a Richard Matheson, figura clau del terror i la fantasia contemporània, coincidint amb el centenari del seu naixement.

La reflexió sobre les pors actuals també tindrà un paper central. El festival abordarà qüestions com les distopies, les crisis climàtiques, els col·lapses socials, la gestió dels recursos o les revolucions a través de la literatura fantàstica. En aquest àmbit, les obres de Naomi Ishiguro serviran per analitzar com la ficció especulativa imagina alternatives polítiques i socials davant els grans reptes del futur.

La construcció de mons imaginaris, un dels elements essencials dels gèneres fantàstics, serà un altre dels eixos destacats. El festival posarà el focus en universos literaris que ofereixen noves perspectives sobre la realitat, amb especial atenció a les ucronies de Jaume Oliver Ripoll i a la fantasia obscura i grimdark de Carlos di Urarte.

L'art i la seva relació amb el fantàstic també ocuparan un espai destacat dins la programació. El certamen reivindicarà la capacitat de la creació artística per transformar la realitat i convertir-se en refugi davant les incerteses del present. Aquesta línia temàtica tindrà com a protagonistes figures com l'escriptora i artista visual Alicia Kopf i l'autor Agustín Fernández Mallo, referent de la postpoesia. També es retrà homenatge a Antoni Gaudí coincidint amb el centenari de la seva mort, amb activitats i rutes guiades dedicades al seu llegat.

La intel·ligència artificial serà un altre dels grans temes de debat. El festival analitzarà la seva creixent presència dins la literatura fantàstica i els interrogants que planteja sobre el futur. Autors com Django Wexler, especialista en aquesta matèria, Agustín Fernández Mallo o Alicia Kopf participaran en diverses activitats dedicades a explorar les implicacions socials, ètiques i creatives de la IA.

lCom en edicions anteriors, el Festival 42 mantindrà els seus espais dedicats als premis 42, la divulgació dels gèneres fantàstics, les activitats del +42 i la connexió amb una comunitat lectora cada vegada més àmplia i diversa.

Un cartell inspirat en la creació de mons

La imatge oficial d'aquesta edició és obra de l'il·lustrador Adrià F. Marquès i presenta el gènere fantàstic com un espai simbòlic i contemporani. El cartell està presidit per una figura femenina situada sobre un llibre obert que actua com a musa del fantàstic i que desplega una gran teranyina narrativa. Aquesta xarxa visual simbolitza la creació de mons imaginaris i la interconnexió entre la fantasia, la ciència-ficció i el terror.

L'obra incorpora influències del modernisme i l'art déco reinterpretades amb una mirada actual. La tipografia, creada específicament per a l'ocasió per Ivan Castro, s'inspira en la tradició modernista i la secessió vienesa, reforçant la personalitat visual d'un festival que aspira a continuar consolidant-se com una de les grans cites europees dedicades a la literatura fantàstica.

ISABEL ALLENDE

“Sense constància, la inspiració o el talent no serveixen de res”

©Jordi Milian

Amb La palabra mágica (Plaza&Janes), l'escriptora xilena publica una obra híbrida entre memòria i assaig sobre l'ofici d'escriure, on reivindica la disciplina, la llibertat creativa i el poder de la lectura en un present marcat per la censura i la distracció digital.

En un moment en què la lectura sembla competir amb la immediatesa de les pantalles i l'escriptura sovint es mitifica com un acte d'inspiració sobtada, Isabel Allende proposa un gest radicalment contrari: tornar a l'essencial. La palabra mágica no és només un llibre sobre com escriure, sinó una reflexió profunda sobre per què escrivim i, sobretot, sobre com sostenir aquesta necessitat al llarg del temps.
"Això és tot el que faig… escriure, jugar amb els meus gossos, estimar el meu marit. Una vida molt simple", va afirmar l'autora durant la roda de premsa. Lluny de la imatge pública d'una figura literària global, Allende es descriu com una treballadora de la paraula, algú que ha convertit l'escriptura en rutina, en disciplina i en forma de vida. Aquesta simplicitat aparent és, en realitat, la base sobre la qual es construeix un dels universos narratius més reconeguts de la literatura contemporània.

La disciplina com a motor creatiu
Un dels eixos centrals de La palabra mágica és la desmitificació de la inspiració. Allende no nega la seva existència, però la relativitza. "La inspiració i el talent, fantàstic, però sense disciplina no s'arriba a res", va assegurar amb contundència. La seva pràctica diària és gairebé ritual: comença cada llibre el 8 de gener i escriu cada dia, excepte els diumenges.

"Cada dia m'assec aquí des de ben d'hora a escriure, i això té prioritat sobre tot", va explicar. Aquesta constància, que ella mateixa atribueix a l'educació rebuda del seu avi, es presenta com el veritable secret d'una trajectòria que s'allarga ja més de quaranta anys.

Però la disciplina no elimina les dificultats. Al contrari, Allende reconeix que el procés està ple d'obstacles, especialment al principi. "El que més em costa són les primeres dues o tres setmanes… perquè he de treure'm del cap aquesta ambició de fer alguna cosa extraordinària". En aquest sentit, proposa una estratègia clara: reduir l'escala del projecte. "Si penses en 400 pàgines, et paralitzes. Has d'anar dia a dia, pàgina a pàgina".
Aquesta idea, aparentment simple, conté una pedagogia potent: l'escriptura no com a gran gest, sinó com a acumulació de petits gestos sostinguts en el temps.

Escriure contra la por
El llibre neix també amb una voluntat explícita: combatre la por. "El propòsit del llibre és treure la por… no només a escriure, sinó també a llegir", va afirmar. Allende detecta una relació cada cop més distant amb la lectura, especialment entre els joves, acostumats a formats breus i visuals.
"La major part de la gent jove té por de la pàgina… ho vol tot resumit, visual", va advertir. Aquesta por no és només una qüestió d'hàbit, sinó també de percepció: el llibre, especialment el llibre llarg, pot intimidar. "Jo veig un llibre gruixut i també em fa por", va admetre amb ironia.
Davant d'això, Allende proposa una reconciliació amb la lectura i amb l'escriptura des d'una perspectiva més accessible: començar sense grans pretensions, sense voler escriure una obra mestra, sinó simplement contar. "No es tracta d'escriure la gran novel·la… sinó de contar alguna cosa i veure com es va obrint pel camí".

La literatura com a descoberta
A diferència d'altres escriptors, Allende afirma que no treballa amb esquemes previs rígids. "No puc escriure amb un guió, perquè no sé què passarà", va explicar. Per a ella, la història es desplega a mesura que avança l'escriptura, en una relació íntima amb els personatges.
"Espero que els personatges es vagin manifestant, que el conte s'obri com una flor", va dir. Aquesta imatge resumeix una concepció orgànica de la narrativa, on el control absolut és substituït per una mena d'escolta activa.
Aquesta manera d'entendre l'escriptura connecta amb una altra de les grans constants de la seva obra: la convivència amb allò invisible.

Realisme màgic o multirealitat
Interrogada sobre el paper del realisme màgic, Allende va oferir una resposta que va més enllà de la teoria literària. "Jo em vaig criar en una casa on la meva àvia era clarivident… fèiem sessions d'espiritisme", va recordar. Aquesta experiència va marcar profundament la seva manera de percebre el món.
"Sempre he viscut amb la idea que existeixen moltes dimensions de la realitat", va afirmar. Per això, el que sovint s'ha etiquetat com a realisme màgic és, per a ella, una forma natural d'experiència. "Per a mi és una manera de viure en una multirealitat".
Aquesta "multirealitat" inclou no només allò tangible, sinó també la memòria, la intuïció i les presències dels éssers estimats que ja no hi són. "Em rodejo de presències… la meva mare, la meva filla… les saludo cada dia", va explicar. Aquest vincle amb els absents es converteix en matèria narrativa i en motor emocional de la seva escriptura.

Memòria i veritat
La relació amb la memòria ocupa un lloc central en La palabra mágica. Allende reconeix que recordar no és un acte neutre. "La memòria ho transforma tot… el que recordes potser no va passar així", va admetre.
Per contrarestar aquesta fragilitat, conserva un arxiu extens de cartes intercanviades amb la seva mare durant dècades. "Des de 1987 tinc les cartes ordenades… si em preguntes què va passar un dia concret, ho puc saber amb l'emoció d'aquell moment".
Aquest arxiu funciona com una base documental, però també com una font literària. La memòria, en el seu cas, no és només record, sinó també reconstrucció.
Aquesta tensió entre veritat i narració es fa especialment evident en l'escriptura autobiogràfica. "En una memòria, les persones són reals… has de tenir més cura", va explicar. Tot i així, defensa la necessitat de no autocensurar-se en excés. "Per no tenir por, escric tot el que em sembla… després decideixo".

Silenci i concentració en temps digitals
En un context marcat per la hiperconnexió, Allende reivindica la necessitat del silenci. "La habitació pròpia no és un lloc físic, és un espai dins del cap", va afirmar. Aquest espai interior és essencial per escriure.
"Si tens el telèfon al costat, no es pot… has de tenir silenci per convocar els personatges", va dir. Per això, evita les distraccions, especialment al matí. "No miro les notícies fins a la tarda… si veig certes coses, se m'arruïna el dia".
Aquest control de l'entorn no és una mania, sinó una estratègia per protegir el procés creatiu en un món saturat d'estímuls.

Censura i context contemporani
La roda de premsa també va abordar qüestions polítiques, especialment la censura. Allende va alertar sobre noves formes de restricció cultural als Estats Units. "S'està censurant el que s'ensenya… especialment tot el que té a veure amb raça o lluita social".
La seva pròpia obra no n'ha quedat al marge. "La casa de los espíritus està censurada en diversos estats… cosa que considero un honor", va afirmar amb ironia. "Per alguna cosa els censuren".
Tot i aquesta preocupació, Allende va reconèixer que no pot escriure sobre el present immediat. "No puc escriure des del centre de l'huracà… necessito distància".
Aquesta necessitat de perspectiva defineix la seva manera d'abordar la realitat: no des de la urgència, sinó des de la reflexió.

Literatura, gènere i crítica
Allende també va reflexionar sobre la relació amb la crítica literària, especialment en el cas de les dones. "La crítica és brutal amb les dones", va afirmar. Segons ella, existeix encara un biaix evident: "Si una dona escriu una història d'amor, és sentimental; si ho fa un home, és literatura".
També va qüestionar la idea que l'èxit comercial sigui incompatible amb la qualitat. "Dir que un llibre no val perquè es ven molt és una falta de respecte als lectors", va assenyalar.
Aquest posicionament reforça la idea que travessa tot el llibre: la literatura com a espai de llibertat, però també de resistència.

Escriure per necessitat
Malgrat els anys i l'èxit, Allende manté intacta la motivació inicial. "Si no tingués la il·lusió de contar cada llibre, no el podria començar", va confessar. Aquesta necessitat de narrar, més que qualsevol reconeixement extern, és el que sosté la seva obra.

Quan li van preguntar què es diria a si mateixa en el passat, la resposta va ser clara: "Segueix escrivint… ja veurem pel camí com s'arregla tot". Aquesta confiança en el procés, en el temps i en la pròpia veu és, potser, el veritable nucli de La palabra mágica.

En un moment final carregat de serenitat, Allende va resumir la seva mirada vital: "El més important que m'ha passat en la vida és l'amor que he donat". Des d'aquest lloc —entre la memòria, la disciplina i l'afecte— es construeix un llibre que no només parla d'escriptura, sinó també de com habitar el món a través de la paraula.
Amb La palabra mágica, Isabel Allende no ofereix fórmules, sinó una invitació: perdre la por, recuperar el temps i tornar a escoltar el que només es revela en silenci.

©Jordi Milian

AVANÇAMENTS

Clica i accedeix als continguts digitals

Dolores Redondo torna a les llibreries amb Todas las noches, todas las ciudades

L'escriptora basca Dolores Redondo publicarà el pròxim 21 d'octubre la seva esperada nova novel·la, Todas las noches, todas las ciudades, una obra que promet convertir-se en un dels grans esdeveniments editorials de la tardor.

Redondo presenta ara una història que traspassa els límits entre la realitat i la ficció.
El protagonista és Benedict Newman, l'escriptor més prestigiós de la seva generació. La seva vida fa un gir inesperat quan la policia el relaciona amb una sèrie d'assassinats idèntics als que apareixen descrits en la seva última novel·la. L'interrogatori desencadena un col·lapse que el porta a despertar convençut que és Colt Star, el detectiu protagonista de les seves pròpies obres, disposat a investigar un cas en què el principal sospitós és el mateix autor que l'ha creat.
Al seu costat hi apareix Nash Elizondo, la seva única familiar viva, obligada a fer-se càrrec d'un pare amb qui pràcticament no manté cap relació. El que inicialment sembla un trastorn de la identitat acabarà convertint-se en la clau per resoldre els crims, mentre la frontera entre el creador i els seus personatges es difumina fins a desaparèixer.

Amb aquesta nova novel·la, Dolores Redondo planteja una reflexió sobre el procés creatiu i el vincle íntim entre els escriptors i els personatges que habiten les seves obres. L'autora s'endinsa en un territori on la identitat, la memòria i la ficció es confonen, convertint el thriller en una exploració dels límits de la imaginació.

Després de l'èxit de La trena, Laetitia Colombani torna amb una història de resistència femenina

Després de conquerir milions de lectors amb La trena, Laetitia Colombani presenta una nova novel·la. Es tracta de Un dia sense dones (La Magrana /Salamandra), que arribarà a les llibreries l'1 d'octubre on torna a posar el focus en les dones que decideixen plantar cara a les injustícies.

La història arrenca amb una idea senzilla però contundent: un sol dia pot canviar moltes coses. A partir d'aquesta premissa, Colombani construeix un relat que viatja entre Islàndia, el Japó, El Salvador i el Senegal per mostrar com quatre dones, sense conèixer-se entre elles, acaben compartint un mateix objectiu: deixar de callar i convertir la seva experiència en una eina de transformació.

Amb Un dia sense dones, Colombani recupera alguns dels temes que ja van marcar La trena: la solidaritat entre dones, la llibertat, la superació i la resistència davant les injustícies. En aquesta ocasió, però, amplia l'escala del relat i dibuixa una història que travessa continents per posar de manifest que moltes de les discriminacions que viuen les dones continuen sent compartides, malgrat les diferències culturals.

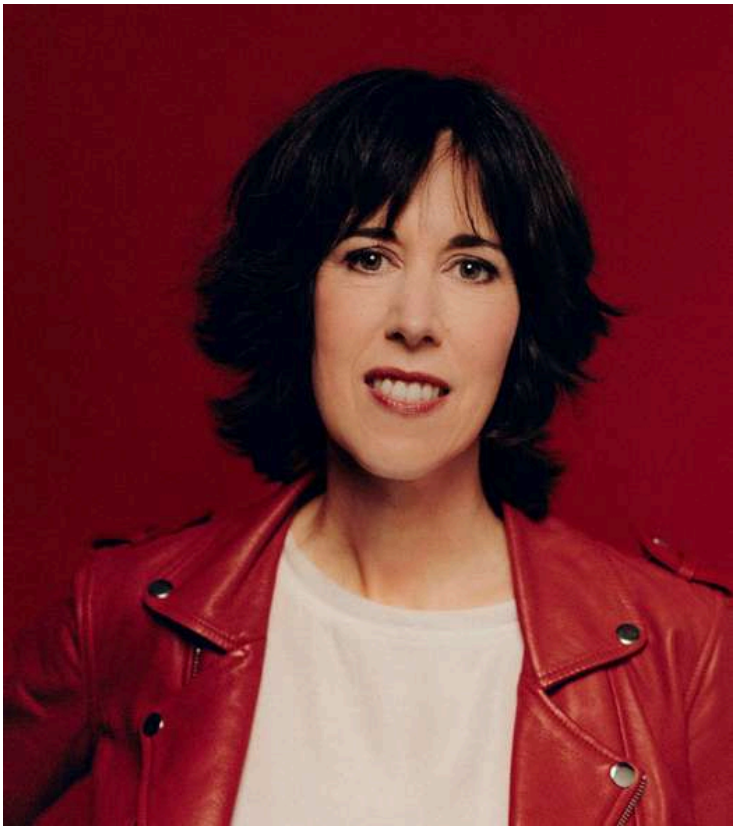

Mag Stigman reivindica la màgia com a eina educativa, emocional i terapèutica al llibre Màgia per a cada dia

Clica i accedeix als continguts digitals

L'il·lusionista, psicòleg i divulgador Ignasi Stigman fa el salt al món editorial amb Màgia per a cada dia, una obra que vol anar molt més enllà dels trucs i els escenaris per convertir la màgia en una eina útil per a la vida quotidiana.

Publicat per Columna Edicions i escrit conjuntament amb la periodista Carme Escales, el llibre arribarà a les llibreries el pròxim 6 de maig amb una proposta clara: demostrar que la màgia pot transformar la manera com aprenem, comuniquem i connectem emocionalment amb els altres. L'obra combina divulgació, reflexions personals, experiències professionals i recursos pràctics per apropar el lector als mecanismes psicològics i emocionals que s'amaguen darrere l'il·lusionisme. Lluny de presentar la màgia únicament com un espectacle, Stigman defensa que pot esdevenir una poderosa eina pedagògica, terapèutica i comunicativa.

El llibre compta amb un pròleg del prestigiós neurocientífic David Bueno, una de les principals figures en l'àmbit de la neuroeducació. Bueno subratlla el valor de la sorpresa en els processos d'aprenentatge i resumeix l'essència del projecte amb una frase que travessa tota l'obra: "La màgia no és a les mans del mag, sinó al cervell de qui observa".

Segons el neurocientífic, Màgia per a cada dia és "una defensa clara i fonamentada d'una idea tan senzilla com revolucionària: aprendre pot ser —de fet, hauria de ser— una experiència màgica". Bueno destaca especialment la relació entre la màgia i disciplines que tradicionalment generen bloqueig o por, com les matemàtiques. En aquest sentit, reivindica el concepte de "matemàgia", on els jocs matemàtics i l'il·lusionisme es converteixen en una porta d'entrada amable i estimulant a conceptes abstractes.

La màgia com a eina per captar l'atenció

Un dels eixos centrals del llibre és la idea que la sorpresa activa el cervell i facilita l'aprenentatge. Stigman explica que quan una persona queda fascinada davant d'un efecte impossible, el cervell activa mecanismes d'atenció, emoció i curiositat que predisposen a retenir millor la informació.

A partir d'aquesta premissa, el llibre mostra com els recursos de l'il·lusionisme poden aplicar-se molt més enllà dels teatres. A les aules, per exemple, poden ajudar a captar l'atenció dels alumnes i fer més memorables els continguts. Però també poden tenir aplicacions en conferències, reunions de feina, contextos terapèutics o, simplement, en les relacions personals i familiars. "Màgia per a cada dia" defensa que comunicar no és només transmetre informació, sinó generar emoció i experiències. Per això, el llibre ofereix eines perquè qualsevol persona pugui incorporar elements de sorpresa, ritme i narrativa en les seves explicacions.

Trucs senzills i recursos pràctics

Lluny de plantejar la màgia com una disciplina inaccessible, Stigman anima els lectors a experimentar i provar alguns dels trucs que proposa al llibre. Segons explica, existeix el mite que els mags necessiten una gran habilitat manual o rapidesa de mans, però assegura que el més important és entendre com funciona la ment de l'espectador.

"En aquest llibre veurem que és més important la memòria que l'habilitat manual", defensa l'autor. També insisteix en la importància de l'empatia i de posar-se en el lloc de l'altra persona per entendre què veu, què espera i com interpreta el que està passant.

Molts dels efectes explicats al llibre es basen en principis

matemàtics, psicològics o perceptius. Stigman recorda que, especialment en el món del mentalisme i la cartomàgia, les matemàtiques hi tenen un paper fonamental. "En el món del mentalisme s'utilitzen molt els jocs de màgia amb base matemàtica. En la màgia de prop, sobretot la cartomàgia, també", apunta.

Psicologia i "misdirection": els veritables secrets de la màgia

Un dels aspectes més destacats de l'obra és l'explicació de les bases psicològiques de l'il·lusionisme. Stigman insisteix que la màgia no es produeix realment a les mans del mag, sinó al cervell de l'espectador.

"La màgia succeeix en el cervell de qui observa; cadascú es construeix la seva pròpia pel·lícula sobre el que ha vist", afirma. Aquesta idea connecta directament amb les tècniques psicològiques que els il·lusionistes utilitzen per dirigir l'atenció i generar la sensació d'impossibilitat.

El llibre aprofundeix especialment en el concepte de misdirection, una tècnica fonamental de l'il·lusionisme basada a controlar el focus d'atenció de l'espectador. No es tracta simplement de distraure, sinó de conduir de manera natural la mirada i el pensament cap a un element concret mentre el veritable secret passa desapercebut.

Segons Stigman, aquestes estratègies tenen aplicacions molt més àmplies que la màgia i poden ser útils en la comunicació, l'educació o la divulgació.

La màgia també entra als hospitals

Un dels capítols més singulars del llibre és el dedicat a les aplicacions terapèutiques de la màgia. Stigman explica que cada vegada hi ha més professionals sanitaris interessats en els beneficis emocionals i psicològics dels jocs d'il·lusionisme.

Metges, infermeres i fisioterapeutes participen en cursos de màgia per aprendre trucs senzills que després poden aplicar en hospitals i centres de salut. L'objectiu és reduir l'ansietat dels pacients, generar un ambient més amable i afavorir el benestar emocional.

"Un simple joc de màgia pot transformar l'estat d'ànim dels pacients i fer-los més agradable l'estada a l'hospital", assegura l'autor.

Stigman recorda també que diversos estudis científics avalen el potencial pedagògic i terapèutic de la màgia, especialment en infants i persones en situacions de vulnerabilitat emocional.

Una vida marcada per l'il·lusionisme

El llibre incorpora nombrosos elements autobiogràfics que permeten entendre com la màgia ha acompanyat Stigman des de la infància. El seu primer contacte amb els trucs va arribar a la consulta pediàtrica del seu pare, on entretenia els pacients mentre esperaven visita.

Més endavant, la seva formació a la Sociedad Española de Ilusionismo li va fer descobrir que ser mag implica estudiar, llegir i comprendre profundament l'art de l'engany escènic.

L'autor explica que va passar anys llegint llibres dels grans mestres de la màgia, molts dels quals apareixen referenciats a Màgia per a cada dia.

Entre els noms que reivindica hi ha figures històriques de l'il·lusionisme com Juan Tamariz, Màgic Andreu, Harry Houdini o David Copperfield.

L'espectacle com a experiència emocional

A més de psicòleg i mag, Ignasi Stigman també té formació en teatre musical, dansa, cant i interpretació, disciplines que han marcat profundament el seu estil artístic. L'autor defensa que en màgia la tècnica és important, però que la presentació i la narrativa són igual o més decisives.

"Els mags simplement interpretem; fem un paper. En comptes d'interpretar Hamlet, interpretem un il·lusionista", explica.

Aquesta visió es reflecteix també en els seus espectacles, especialment a El Circ dels Impossibles, una proposta que combina grans il·lusions, humor, música, coreografies i participació activa del públic.

Per a Stigman, un bon espectacle necessita ritme, emoció i sobretot moltes hores de preparació. "Per aconseguir l'èxit cal assajar, assajar i assajar", resumeix.

Aprendre des de l'emoció

Més enllà dels trucs, Màgia per a cada dia és una reflexió sobre com les persones aprenen i es relacionen. El llibre reivindica que l'emoció és clau per retenir informació i generar experiències memorables.

En aquest sentit, Stigman defensa que moltes de les eines de l'il·lusionisme poden ajudar docents i comunicadors a fer més atractius els seus discursos i explicacions. El ritme, la sorpresa, els silencis o la construcció d'expectatives són recursos habituals en màgia que també poden aplicar-se en una aula.

"La màgia és molt visual, i això ajuda molt en les missions educatives", assegura.

L'autor també fa una defensa del misteri i del valor dels secrets en la màgia. Per això convida els lectors a no revelar els trucs fora de contextos pedagògics o terapèutics, preservant així l'essència de l'il·lusionisme.

Una trajectòria consolidada

Ignasi Stigman acumula més de vint anys de trajectòria com a il·lusionista, showman i divulgador. Ha estat professor de la Universitat Ramon Llull, especialista en màgia educativa i guanyador del Premi Teatre Barcelona al millor espectacle de màgia.

Al llarg de la seva carrera ha participat en programes de televisió i ha actuat en teatres i auditoris amb un estil propi que combina humor, dansa, música i participació del públic.

La Sagrada Família de Coia Valls, per Martí Gironell

Clica i accedeix als continguts digitals

Martí Gironell reflexiona sobre El somni de Gaudí (Rosa dels vents / Ediciones B) de Coia Valls, una novel·la que dona veu a cinc generacions unides al somni de Gaudí i al llegat humà del temple.

Ara que el papa Lleó XIV ja ha beneït la Torre de Jesús de la Sagrada Família, els volia parlar d'una altra família. De la Sagrada Família de la Coia Valls, la que travessa, transcendeix i fa realitat el somni de Gaudí, fet novel·la i publicat a Peguin Random House.

Un somni que era aixecar un temple que, com el mateix Gaudí deia: "No és només la meva obra sinó que és obra d'un temps i d'un esperit col·lectiu. Un col·lectiu fet a base de totes aquelles persones que hi ha treballat, algunes fins a deixar-s'hi la vida, en un projecte que se'l senten seu, que se'l fan seu.
Com els passa als membres de les cinc generacions d'una mateixa nissaga familiar, arrelada al temple, que protagonitzen la novel·la. Persones amb unes vides potser imperfectes, potser inacabades potser incompreses, però compromeses amb un objectiu que malgrat les guerres, les epidèmies, les misèries, les injustícies, els silencis, que malgrat la vida que veiem passar, tenen el ferm objectiu de ser-hi, de continuar, de resistir per fer memòria.

I en aquest retaule, la veu de l'Anna Maria, no en va és una guia de la basílica de la Sagrada Família, membre de la quarta generació, és la veu que fa de transmissora de tot aquest llegat que atresora el temple i ens porta des de l'inici amb l'encàrrec el 1883 fins al dia d'avui, el 2026. És ella que ens diu que la Sagrada Família no és només una obra per contemplar sinó que és un dipòsit viu de memòria. La pedra parla, els detalls retenen les veus. Que les esquerdes no amaguen res, només recorden que hem viscut. Com les cicatrius. És un arxiu encastat a la pedra.

L'Anna Maria rescata memòries, posa paraules on hi havia silencis, fa néixer històries on hi havia ombra, que aprèn a donar vida amb les paraules, amb l'escriptura, amb l'amor, amb la memòria. Finestregem en aquesta mena de diari personal mentre té cura del seu pare en Ramon que està perdent la memòria.

En Ramon, fill de mare soltera, la Maria, de resultes dels estralls de la Guerra Civil, que es converteix en fotògraf amb aquesta voluntat de fabricar records. Perquè com li va dir l'àvia Mercè quan li va regalar la màquina de retratar "amb aquesta Leica podràs guardar el que val la pena de mirar". I perquè en Ramon fa fotos per entendre la llum, perquè quan la llum toca una cosa, diu una veritat que jo sol no trobo. Gaudí deia que "la llum és el llenguatge dels pobres i dels savis." Potser és això, la transmissió que persegueix la Coia en veu de l'Anna Maria: un llenguatge antic entre dits que es toquen perquè el gest més simple és el que millor explica una història. Una història familiar, una història del país, una història per entendre la Sagrada Família que és una bella metàfora de la vida: una construcció lenta, amb una ànima, amb una veu, amb un propòsit, amb unes imperfeccions i amb unes incerteses que la fan immortal perquè els llocs sagrats estan carregats de memòria i la memòria s'ha d'honorar, respectar i preservar. I la Coia ho ha aconseguit en aquesta novel·la que ha escrit des de dins el cor amb la tendresa i l'amor d'una mare cap a la seva criatura, amb la traça de l'orfebre, amb la sensibilitat del vitraller, amb la mirada de la puntaire i la força del picapedrer.

Gràcies per aquest viatge en el temps, Coia!

16è Premi L'Illa dels Llibres

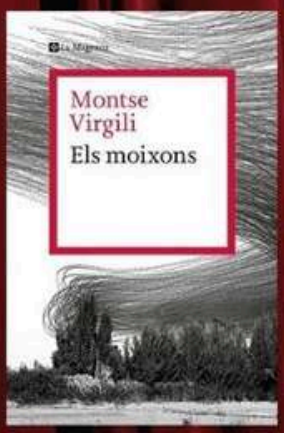

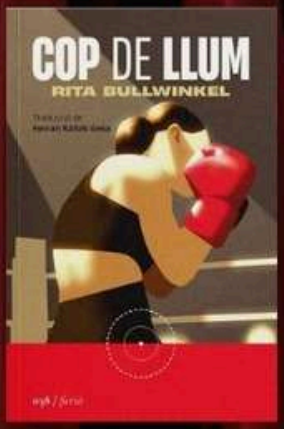

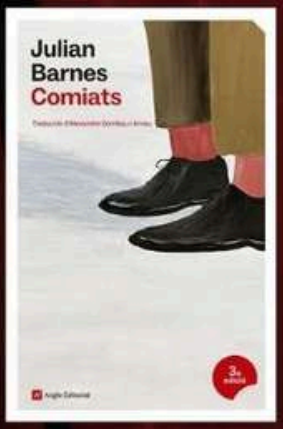

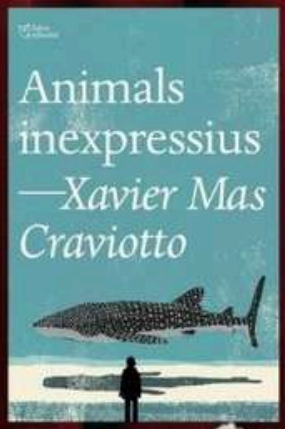

votacions a www.illadelsllibres.com
Fins al 3 de setembre